

Pärskeitä

117 vuotta laatujournalismia

3|2014–2015

Pärskeitä haastatteli vanhoja ressuja Ressun päivän juhlassa s. 4

Kokemuksia matkalta Ugandaan s. 12

Perinteinen Vuoden ressun haastattelu s. 16

Pärskeitä

3 | 2014-2015

- 3 Pääkirjoitus
- 4 Tapahtunutta
- 10 Kolumni
 - Paras vuosi ikinä?*
- 11 Column in English
 - Meninism – an idiot's response to feminism?*
- 12 Matkakertomus: Uganda
- 14 Kahvi pintaa syvemmältä
- 16 Vuoden ressu 2015
 - Riku Rantala*
- 19 Veggie recipes
- 20 Liittyminen kannattaa
- 22 Henkilöhaastattelussa
 - Ulla Voutilainen*
- 24 Opettajaessee
- 26 Novelli
 - Halu voittaa*
- 28 OPKH-palsta
- 29 Hampaankolossa
- 30 Sanottua
- 32 Sarjakuva

Viimeistä viedään

Haastateltuani toista tämänkertaisista vuoden ressuista, Madventuresista tuttua Riku Rantala (Vuoden ressu s. 16-18), hämmästyin, kuinka tutulta kuulemani tuntui. Rantala kertoi avoimesti, kuinka korkean sisäänpääsykeskiarvon vuoksi valikoitunut opiskelijakunta tuotti yksilölle turhia paineita omasta menestyksestä. Myös Rantalan lukioaikoina, 1990-luvun alkupuolella, oli lama, mikä asetti silloin ja asettaa taas omat vaatimuksensa tulevaisuuden suunnittelussa, niin oman pään sisällä kuin ulkoisissakin resursseissa.

Hiukan samalla tavalla kuin Rantalallakin, oma lukionjälkeinen elämäni on hahmotunut hitaasti. Lukioon tullaankin yhä useammin siksi, että saataisiin muutama vuosi lisää aikaa miettiä, mitä tehdä loppuelämällään. Kolmannen asteen koulutuksen haku-uudistus, jossa opiskelualan vaihtoa on vaikeutettu, ei ole omiaan helpottamaan vastikään täysi-ikäisiksi tullevien nuorten oloa. Kyseessä on sentään oma elämä, joka eletään vain kerran, joten kaiken toivoisi sujuvan hyvin. Todellisuudessa tämä ei kuitenkaan ole mahdollista, vaan erehdyksiä sattuu. Niistä ei pitäisi rangaista, vaan antaa uusi tilaisuus, jotta kokemuksesta voisi ottaa hyvillä mielin opiksi eikä elää jäytävässä ahdingossa, kun tarjolla on vain huonoja vaihtoehtoja sen seurauksena, että teki yhden väärän valinnan.

Ilokseni voin kuitenkin todeta, kolmen ja kummallisen puolikkaan vuoden jälkeen, että Ressu ei ollut virhe. Tie Ressuun ja Pärskeisiin ei ollut suora tai selkeä, enkä olisi osannut aavistaakaan peruskoulun loputtua, millainen olisin lukion loputtua. Selvytyksen puute ei ollut mielekkään lukioajan este, vaan ehkä jopa sen edellytys. Tarinan opetus on, että vaikka tulevaisuus olisikin epävarma, se ei tarkoita, että tulevaisuutta ei ole.

Ajankulua on joskus myös hauska seurata. Havahduin itse joskus lukuvuoden alussa, että Pärskeiden koko toimituskunta oli vaihtunut siitä, kun itse aloitin vuonna 2011. Kuten tästä kirjoituksestakin voi päätellä, muutos on edessä ja minun on aika väistyä. Seuraavassa lehdessä tällä sivulla komeilee uusi päätoimittaja, Olivia Melaranta. Toimitussihteerin hommia jatkaa Laila Ketvel Nadjan jälkeen ja AD:n mantteli siirtyy Kaisalta Pauli Kettuselle.

Aurora Lipiäinen

Aurora Lipiäinen

Päätoimittaja
Aurora Lipiäinen

Toimitussihteeri
Nadja Kaukiainen

AD
Kaisa Mikkola

Toimittajat
Mikael Hitruhin
Pauli Kettunen
Laila Ketvel
Iida Lehto
Olivia Melaranta
Jasmin Mylläri
Sofia Simola

Kuvittajat
Essi Aarnio
Shifa Abdi
Pauli Kettunen
Niki Marathia
Visa Mäkeläinen

Taittajat
Pauli Kettunen
Eemu Vento

Ohjaava opettaja
Tiia Tempakka

Sähköposti
parskeita@gmail.com

Julkaisija
Ressun lukio
PL 3809
00099 Helsingin kaupunki

Ressun eduskuntavaalipaneeli

Vaalipaneeliin saapui edustaja jokaisesta eduskuntapuolueesta: Mikael Jungner (SD), Ozan Yanar (Vihr), Antti Kaikkonen (Kesk), Daniel Sazonov (Kok), Mikko Kiuttu (KD), Tom Packalen (PS) ja Silvia Modig (Vas).

Paneelissa käsiteltiin ressuille tärkeitä politiikan asioita ja ohjelmassa oli myös yhteiskuntaopin opettaja Antti Kohin vetämä Kahoot-tietovisa.

Ressun päivä 20.1.2015

Opiskelijatapahtumat

Ressun päivänä abiturientit saivat kuulla elämänviisauksia Ressusta jo valmistuneilta Elämää Ressun jälkeen -paneelissa. Panelisteina muun muassa laulaja Stig ja nykyinen opettaja Kati Hannukainen.

Samaan aikaan kakkosvuoden ryhmät esiintyivät ykkösille kisailen keskenään kuorosodassa. Onnittelut voittajille, 13D!

Ressun päivä

Iltajuhla

Juhlasalissa Ressut ry:n edustaja julkisti vuoden ressun, joita oli tänä vuonna kaksi: Riku Rantala ja Tuomas "Tunna" Milonoff. Salissa kuultiin puheita sekä Ressun kamarikuoron ja muiden opiskelijoiden musiikkiesityksiä. Juhlasalista siirryttiin cocktail-tilaisuuteen, jossa vanhat ressut pääsivät rupattelemaan keskenään. Seuraavilla sivuilla muutamien tilaisuudessa haastateltujen muistoja ja ajatuksia Ressussa opiskelusta.

"Ressuudesta mulla on sisäinen, terve ylpeys. Kun törmään joskus vanhoihin ressuihin, ressuus ehdottomasti yhdistää.

Verrattuna meihin nykypäivän nuoret on hyviä opiskelemaan, me oltiin aika rötviä. On ollut ilo seurata, miten ressut menestyy ja toteuttaa itseään.

Kaikista ei kuitenkaan tarvitse tulla lääkäreitä tai insinöörejä, eikä pidä ottaa liikaa menestyspaineita. Unelmia ei tarvitse rajata hirveän sovinnaisiksi. Perinteiset ammatit ja konservatiiviset arvot tietty luovat turvallisuutta.

Haluaisinko omat lapseni Ressuun? Toinen puoli mussa sanoo, että joo, tämä on paras koulu, toinen puoli kavahtaa ajatusta, että alkaisin omilla toiveilla liikaa ohjata lasten elämää.

Äidinkielen opetuksella on ollut suuri merkitys, siitä Ressulle kiitos! Yhdyssanat ja pilkkusäännöt on halussa. Jos niitä ei hallitse, antaa helposti sivistymättömän vaikutelman. Ne on kirjoittajalle sama kuin taksikuskille liikennesäännöt. Kirjoittajana mua riepookin se, kun lehdissä toimittajat sohii teksteihini kielivirheitä. Eivät ole tainneet käydä Ressua.

Pidetään yhdessä Suomesta ja suomesta huolta!"

"Ressuna olin oppilaskunnan, eli silloisen teinikunnan sihteerin. Ressun hengestä ei tietenkään pääse irti koskaan. Muistan, kuinka aikoinani Ressussa nuoremmat, pienemmät luokat olivat alhaalla ja vanhemmat olivat ylempänä. Kysyin rehtorilta kerran, että miksi näin on, ja hän vastasi, että 'tilastojen mukaan nuoremmat tippuu useammin ikkunoista'."

Arno Kotro, valmistunut 1988, kirjailija ja kolumnisti

Pentti Arajärvi, valmistunut 1967, professori ja oikeustieteen tohtori

"Alun perin tulin Ressuun, koska siellä ei ollut tyttöjä ja lukuvuosimaksut olivat halpoja. Muistot olen koittanut häivyttää, sillä koulu oli mielestäni huono opettajista johtuen. He olivat liian vanhoja, ja ranskan opettajanikin oli 83-vuotias. Sen kyllä muistan, että koska olimme poikakoulu, niin Wanhats tanssittiin Norssien tyttöjen kanssa, ja siitä sitten syntyi 6-7 avioliittoa. Sekin on painunut mieleen, että englantilainen opettaja Kyllikki Vasamies oli kerran kiireessä lähdössä oppitunnilta asemalle vastaanottamaan poikaystävänsä. Hän kysyi luokalta, mitä haluamme arvosanaksi, ja ehdotukset menivätkin läpi. Hänen tunnillaan voitiin myös polttaa ja juoda, mutta kun oli tiukat paikat, niin hän kyllä opetti kesänkin läpi.

Hannu Karpo, valmistunut 1966, toimittaja (Karpolla on asiaa)

Pekka Nyberg, valmistunut 1962, plastiikkakirurgi, Pärskeden entinen päätoimittaja

"Muistan, kun Pärskettä oli yhden miehen lehti, jossa hoidin tekstit ja painatuksen yksin. Silloin oli myös mainostilaa, jota sitten myin. Nykyään asun Zürichissa, jossa minulla on oma klinikka. Tein väitöskirjani Suomessa aivokirurgiasta, mutta kun töitä ei löytynyt, niin päädyin Sveitsiin. Ressu on opettanut minulle kunnioitusta ja loogista ajattelutapaa. Ryhdyin kirurgiksi, koska tykkäsin näperrellä, ja haluan korjata lapsien arpia pois tai kun jollekulle on sattunut onnettomuus. Silloin tällöin korjailen myös neniä. Toivon nykyisille ressuille tulevaisuuden silmää, eikä unohdeta iloa ja ahkeruutta!"

Sini: "Jäin Suomeen, koska se oli turvallinen ja helppo vaihtoehto, ja onhan se tietysti kotimaa. Opiskelin TKK:ssa lääkäriksi, mutta nyt vaihdoin kauneudenhoitoalalle ja minusta tulee estenomi. IB opetti minulle paljon aikatauluttamisesta. Muistan, että IB-vuodet olivat elämäni parhaita."

Saara: "Olin vuoden Göteborgissa, ja nyt opiskelen opettajaksi, sillä suomalainen koulutus on maailman paras. IB:n vaikutus näkyy työntekomoraalina. Tulevaisuudessa suuntaan ehkä Ruotsiin ja vien suomalaista koulutusta ulkomaille."

Sini Liu, valmistunut 2010, IB, ja **Saara Värtö**, valmistunut 2009, IB

"Nykyään olen eläkkeellä, mutta ennen sitä olin pankinjohtajana Helsingin Osakepankissa, joka sittemmin muuttui Yhdyspankiksi ja nykyään tunnetaan Nordeana. Aloitin kesäapulaisena, jatkoin opiskelun ohessa, ja lopulta tein siellä töitä yli 30 vuotta. Nykyisille ressuille sanoisin, että olkaa omia itsejänne ja tehkää sitä, mikä itsestä tuntuu hyvältä."

Markus Karhunsaaari, valmistunut 1962

Ryhmäkuvassa Pärskeiden päätoimittajia viime vuosilta: Aurora Lipiäinen, Roman Beletski, Emmi Peltonen ja Saana Rossi.

Paras vuosi ikinä?

Kamppailu uudenvuodenlupausten kanssa ei ole vielä ohi. OLIVIA MELARANTA

Reilu kuukausi sitten lukemattomat suomalaiset kaivoivat taas kerran pölyttyneet lenkkarinsa kaappiensa pohjalta, täyttivät blenderinsä lehtikaalilla ja vanhoivat, että tänä vuonna kaikki olisi toisin. Vuonna 2015 heistä piti viimeinkin tulla terveellisiä, tehokkaita ja kaikin puolin elämään motivoituneita yksilöitä. Toisin kävi. Tuli ensimmäisen työviikon jälkeinen perjantai, treeni jäi väliin, illanvietto tai sohva sipsien kera houkutti enemmän. Nyt on helmikuu ja kaikki on taas ihan pilalla.

Vai onko? Uskokaa tai älkää, vika ei ehkä kuitenkaan ole kokonaan meissä itsessämme. Tuoreen kalenterivuoden innoittama halu muuttua on lähtökohtaisesti loistava. Halu parantaa elintapoja ja kehittää itseään on erittäin ihailtavaa. Väärään suuntaan mennään kuitenkin usein jo silloin, kun lyödään lukkoon tulevan vuoden lupaukset ja tavoitteet. Halutaan "kaikkimullehetinyt" ennen kuin ollaan edes aloitettu. Ei riitä, että saa itsensä salille muutaman kerran viikossa, vaan pitäisi heti kyetä kilpailemaan kehonrakennuksen maailmanmestaruuskisoissa ja tietenkin myös voittamaan koko kisa. Monet meistä puskevat läpi kylmän ja tuulisen tammikuun, joka itessään on jo omiaan nujertamaan kaikki hyvät aiheet, sellaisella apinan raivolla, että itsensä löytää umpikujasta varsin nopeasti. Asetamme liikaa, epärealistisia ja liian epämääräisiä tavoitteita, joita on lähes mahdotonta toteuttaa. Ja sitten ihmetellään, että mitään ei saada aikaiseksi.

Tunnustan itse tekeväni tätä usein, enkä varsinkaan vain uuden vuoden alussa. Kärsivällisyyteni loppuu usein lyhyeen uusien projektien kanssa, sillä haluaisin kaiken olevan valmista heti sillä sekunnilla. Usein minun on vaikea nauttia matkasta tavoitteeseeni ja olla ylpeä edistymisestä, kun mieleni täyttää vain täydellisyyttä hipova mielikuva tulevasta päämäärästä. Näin kirjoitettuna ja tarkemmin ajateltuna tällainen ajattelumallihan on idioottimainen. Ainoa realistinen tavoite, minkä voin tällä tavalla asettaa on, että minusta ei tulisi kokopäiväistä sohvaperunaa rikottujen lupauksen aiheuttaman stressin takia. Se olisi nyt kuitenkin vähän liian ironista.

Eihän kukaan tietenkään halua epäonnistua uuden-

vuodenlupausten pitämisessä, mutta kiertämällä samaa vanhaa ajattelukaavaa on aika todennäköistä, että näin käy. Siispä rakkaat ihmiset, antakaa itsellenne vähän armoa. Räätelöikää lupauksenne itsellenne sopiviksi, helpoiksi toteuttaa. Tehkää ainakin osasta niistä hauskoja ja sellaisia, että niitä on mielekästä toteuttaa. Yksi lupauksista voisi olla esimerkiksi sen lehtikaalin blendaamisen lopettaminen, jos se ei nyt vaan maistu. Sekin on ihan kelpo uudenvuodenlupaus.

Meninism – an idiot's response to feminism?

It seems, lately one of the topics that has made it into many a conversation is feminism. Everyone has an opinion on it, be it a positive or a negative one. However, there is a great chunk of people who misunderstand the term – hence, the birth of 'meninism'. Word document highlights 'meninism' with a red underline – and so should you. Here's why. ANNI-NADJA KAUKIAINEN

Meninist

Meninism is a mockery of feminism and proves that we can't request equality without white men making everything about themselves.

"Oppressed" white guys think that feminism is a threat to their masculinity.

@MeninistTweet if you follow meninism, you don't know what feminists stand for. you are the PROBLEM OF SOCIETY.

"Don't talk to him, he's a meninist."

by **velvetcrowbar** November 12, 2014

In case you're unfamiliar with 'meninism', it is a social movement highlighting men's rights and struggles in the 21st century that demands equality, and heavily criticises feminism, sometimes even mocking it. As any other modern idea, it gained popularity via the internet and ever since has expanded beyond its boundaries. While everyone certainly agrees that men's rights are no less important than women's, let us revise the term 'feminism'; a movement that pushes women's rights? Wrong! While it does include that, I can easily sum it up for you in one word: equality. For everyone. Despite its misleading name, it does include men, and goes beyond this – it is a movement that fights for the rights of oppressed people, be it skin colour, gender, sexual orientation, gender roles, etc. It is trying to balance the universe out, not lift a certain group above everyone else.

So what is wrong with meninism then, if it's practically a subgroup of feminism? The problem is, it is focused on a very narrow group of people. It only supports the rights of straight white men who find it offensive that someone other than them has power. It does not only want to uphold men's rights – it claims they deserve them because they are seen as less than women. I agree with this partly – gay men are 'unable to score with a woman', raped men are 'lying, weak,

pussies', black men are 'slaves, dirt, worthless'. And this is to only name a few. Their social situation is neglected, because it doesn't fit the people behind this movement. It gets worse: for every defending motion a feminist makes, no matter who is defended, a meninist insults them for it.

Men: ask yourselves whether meninism is truly what you want to stand for. Ask yourselves whether it is needed, with the history white straight men have had. Ask yourselves whether you need another movement when you are being defended by feminists – the same people you call the femenza. Ask yourselves whether you just want attention by being sexist, racist and homophobic, whether that's ethical, and whether you want people around you to have that perception of you.

Feminism is also culture bound, what with countries fighting it left and right. Different rights are needed in different places, and some laws even ban feminist ideas – just look at Russia. Feminism is more complicated than this. I am not saying it is an easy choice to make, or even a possible one, always. However, the main idea remains – and that is that every human is worth just as much as the other. Think about this. Think for yourself.

Toivo elää Ugandan pakolaisasutusalueella

Olen Riikka Ilmonen, kohta ihanaisten koulumme jättävä abi 12A-ryhmästä. Osallistuin kesäkuun alussa Suomen Pakolaisavun järjestämään valokuvakilpailuun, josta oli mahdollista voittaa matka Ugandaan. Kuvani pääsivät jatkoon ensimmäiseltä kierrokselta, jonka jälkeen minut haastateltiin. Kesäkuun puolessa välissä sain kuulla iloisen uutisen: olin yksi kymmenestä suomalaisnuoresta, joka oli valittu lähtemään marraskuussa 2014 kymmeneksi päiväksi Ugandaan tutustumaan paikalliseen pakolaisasutusalueeseen! RIIKKA ILMONEN

Uganda sijaitsee itäisessä Keski-Afrikassa. Se oli Iso-Britannian siirtomaa, kunnes itsenäistyi vuonna 1962. Ugandas-
sa asuu noin 35 miljoonaa ihmistä ja valtion päävientituote on kahvi. Uganda sijaitsee useiden epävakaisten valtioiden keskellä ja siksi sinne saapuu paljon pakolaisia, joista suurin osa on Kongon demokraattisesta tasavallasta, Somalias-
ta ja Etelä-Sudanista. Suomen Pakolaisapu on poliittisesti ja uskonnollisesti sitoutumaton kehitysyhteistyöjärjestö, joka on YK:n pakolaisjärjestö UNHCR:n yhteistyökumppani Suomessa. Ugandassa Suomen Pakolaisapu työskentelee tällä hetkellä kolmella eri pakolaisasutusalueella.

Matkaa ennen keräsimme varoja Ugandan Nakivalen pakolaisasutusalueen pakolaisille. Kerätyt varat käytetään Nakivalen pakolaisten kouluttamiseen ja vapaa-ajan toimintaan. Suomen Pakolaisapu järjestää pakolaisille muun muassa lukutaito-, yrittäjyys- ja englanninkursseja. Järjestimme vapaaehtoisten ressurssien kanssa myös Ressussa kolmipäiväisen varainkeruutempauksen, jossa myimme aulassa erilaisia leipomuksia. Kolmen päivän aikana saimme kerättyä kokoon 402,95 euroa, mikä oli reilusti yli tavoitteidemme!

Itse matka Ugandaan alkoi 8.11. lentomme lähtiessä Helsinki-Vantaalta kohti Amsterdamia ja sieltä kohti Ugandan pääkaupunki Kampalaa. Saavuimme perille myöhään illalla ja yövyimme ensimmäiset kaksi yötä Kampalassa, joka on noin 1,5 miljoonan asukkaan afrikkalainen suurkaupunki. Kampala on kaupunkina hektinen ja eloisa ja vastakoh-
taisuus Suomeen oli huimaavaa.

Maanantaina 10.11. lähdimme Kampalasta Nakivalen pakolaisasutusalueelle. Pakolaisasutusalueella me suomalaisnuoret jakauduimme pareihin ja jokainen pari sai oppaakseen paikallisen pakolaisnuoren. Minun ja turkulaisen parini Fidélien opas oli 21-vuotias kongolainen Racheal, joka on asunut Nakivalen pakolaisasutusalueella vuodesta 2010 lähtien. Nakivalessa Racheal opettaa aikuisille ja lapsille englantia ja toimii seksuaalista väkivaltaa kokeneiden naisten tukihenkilönä. Pakolaisasutusalueella viettämiemme päivien aikana Racheal esitteli meille arkeaan. Pääsimme seuraamaan hänen opettamansa aikuisten englanninryhmän tuntia, osallistuimme paikallisen teatteriryhmän harjoituksiin ja tutustuimme Nakivalen nuoriin alueen nuorisokeskuksessa.

Nuorisokeskus on pakolaisasutusalueen nuorten kohtaamispaikka. Siellä kokoontuvat muun muassa nuorten tanssiryhmä ja musiikkiryhmä. Nuorten viikoittaiset kokoontumiset ovat heidän arkensa kohokohtia. Pakolaisasutusalueella on alakouluja, mutta korkeamman tason opiskelut eivät ole siellä mahdollisia. Pakolaiset käyvät kauppaa keskenään, mutta pienet liikeyritykset työllistävät vain pientä osaa väestöstä ja kaikki mahdolliset työpaikat ovat ääriään myöten täynnä. Kävimme esimerkiksi vierailemassa pienen pienessä pakolaisten ylläpitämässä kampaamosalongissa, jossa oli 26 työntekijää. Rajallisten työskente-
ly- ja opiskelumahdollisuuksien takia etenkin nuoret jäävät helposti toimeettomiksi ja siksi heidän harrastustoimintansa

Ihmisiä Nakivalen torstaimarkkinoilla

Racheal ja välituntia viettävät lapset Nakivalessa

järjestäminen on todella tärkeää. Oli upeaa huomata, kuinka lahjakkaita tanssijoita, muusikoita, näyttelijöitä ja taiteilijoita nuoret pakolaiset ovat.

Pakolaiset saavat Nakivalen pakolaisasutusalueelle saapuessaan käyttöönsä pienen maa-alueen, johon he rakentavat itselleen savimajan. Ideana on, että pakolaiset olisivat mahdollisimman pian alueelle tulon jälkeen omavaraisia ruuantuotantonsa suhteen ja viljelisivät pihallaan omaa pientä kasvimaata, mutta Ugandan valtion pakolaisille lahjoittama maa on hyvin kuivaa ja vähäravinteista. Siksi monet pakolaiset ovat UNHCR:n eli YK:n pakolaisjärjestön ruokaavun varassa. Elämä pakolaisasutusalueella ei siis ole jatkuvaa kamppailua eloonjäämisen kanssa, vaan pakolaisten elämäntilanteiden rankkuus syntyy kykenemättömyydestä suunnitella tulevaisuutta tai tehdä omaa elämää koskevia päätöksiä. Ihmiset pakolaisasutusalueella odottavat kotimaidensa tilanteiden rauhoittumista, jotta voisivat palata koteihinsa ja aloittaa uuden elämän ja tulevaisuuden rakentamisen.

Pakolaisten tarinat ovat erilaisia. Tapasimme lääkärin, joka menetti perheensä Kongon sodan levottomuuksissa ja tuli siksi pakolaisasutusalueelle yksin. Tapasimme 1-vuotiaan lapsen nuoren yksinhuoltajaäidin, joka kertoi elämästään pienen lapsensa kanssa. Tapasimme 16-vuotiaan somalitytön, joka oli kävellyt yksin Somaliasta Ugandaan. Joidenkin pakolaisten läpikäymiä kokemuksia on pohjoismaisessa hyvinvointiyhteiskunnassa elävän nuoren vaikea edes kuvitella ja siksi oli uskomattoman arvokasta, että jotkut pakolaisasutusalueen asukkaat päättivät jakaa tarinansa kanssamme.

Yleisten ennakkoluulojen vastaisesti 86 % maailman noin 50 miljoonasta pakolaisesta asuu kehitysmaissa. Eniten pakolaisia vastaanottavat pakolaisten kotimaiden naapurimaat eivätkä esimerkiksi Euroopan valtiot. Tämä on tärkeää muistaa mediassa esillä olevaa kriittistä maahanmuuttokeskustelua seurattaessa. Vaikka Suomi ei ole pakolais- ja maahanmuuttajamäärissään Euroopan kärjessä, ei silti tule väheksyä meidän jokaisen roolia pakolaisten ja maahanmuuttajien kotoutumisen edistämisessä. Suvaitsevaisuudella ja avarakatseisuudella pääsee pitkälle. Tulevaisuudessa kenties juuri me ressurssit pääsemme rakentamaan yhteiskunnastamme parempaa ja oikeudenmukaisempaa paikkaa elää meille jokaiselle.

Pakolainen on henkilö, joka nauttii kansainvälistä suojelua oman kotimaansa ulkopuolella. Hänellä on perusteltua aihetta pelätä joutuvansa vainotuksi rodun, uskonnon, kansallisuuden, tiettyyn yhteiskuntaluokkaan kuulumisen tai poliittisen mielipiteen johdosta, oleskelee kotimaansa ulkopuolella ja on kykenemätön tai sellaisen pelon johdosta haluton turvautumaan sanotun maan suojaan; tai joka olematta minkään maan kansalainen oleskelee entisen pysyvän asuinmaansa ulkopuolella ja edellä mainittujen seikkojen tähden on kykenemätön tai sanotun pelon vuoksi haluton palaamaan sinne.

Kampalan katujen vilinää

Rachealin kotikatu

Nakivalen pakolaisasutusalue

Riikka ja Fideline nuorisokeskuksen pakolaisnuorten kanssa

Kahvi pintaa syvemmältä

Kun edeltävä yö on täytetty joko rankalla työllä tai sen vaatimilla rankoilla huveilla, eikä herätystä voi enää torkuttaa, turvautuvat monet ressut kahviin. Mutta mitä tämä juoma oikeastaan on?
SOFIA SIMOLA

Annetaan heti alkuun itsestäänselvin vastaus: suurimmaksi osaksi vettä. Mutta mitä muuta?

Valmiin kahvin kuiva-aineesta noin neljäsosa on hiilihydraatteja. Tämä ei ole mitenkään yllättävää, onhan kahvi peräisin kasvista, kahvipavuista. Suurin osa juoman hiilihydraateista on polysakkarideita. Polysakkaridit ovat pitkiä monosakkaridiketjuja, monosakkaridit taas ovat yksinkertaisia sokereita, kuten esimerkiksi glukoosi ja fruktoosi. Toivottavasti tämä lyhyt selitys palauttaa niille, joiden elämässä on tärkeämpiäkin asioita kuin kemia, mieleen mistä oikein on kyse. Kahvista löydettyjä polysakkarideita ovat mannaani, galaktomannaani, arabinogalaktaani ja tuttu seluloosa. Näillä polysakkarideilla on vaikutusta niin valmiin kahvin suutuntumaan, paksuuteen kuin espressossa vaahtoon. Raakakahvissa polysakkaridien osuus on jopa lähes puolet, mutta paahto hajottaa osan.

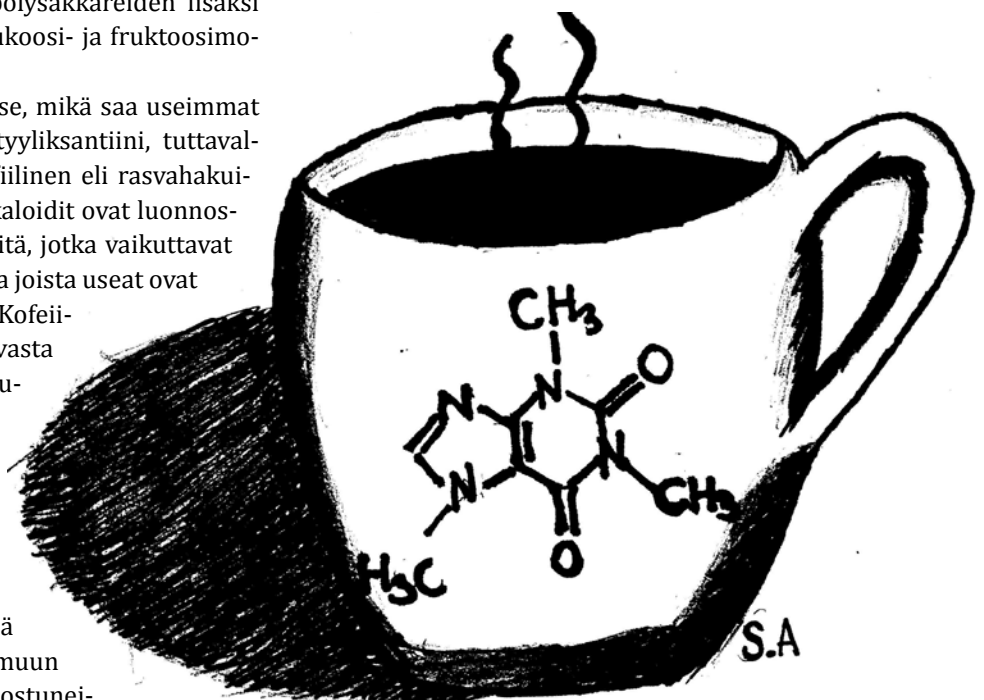
Kahvissa on myös monosakkarideita, joskin paljon vähemmän kuin polysakkarideita. Juomasta voi löytää glukoosia, fruktoosia, mannoosia, galaktoosia, arabinoosia, ramnoosia ja ksyloosia. Mono- ja polysakkareiden lisäksi kahvissa on sakkaroosia, joka on glukoosi- ja fruktoosimolekyylistä koostuva disakkaridi.

Mutta hiilihydraatit eivät ole se, mikä saa useimmat juomaan kahvia. Se on 1,3,7-trimetyyliksantiini, tuttavallisemmin kofeiini. Kyseessä on lipofiilinen eli rasvahakui- nen karvaan makuinen alkaloidi. Alkaloidit ovat luonnossa esiintyviä emäksisiä typpiyhdisteitä, jotka vaikuttavat voimakkaasti ihmisten fysiologiaan ja joista useat ovat pieninäkin annoksina myrkyllisiä. Kofeiinin kohdalla kuolettava annos on vasta viidessä grammassa. Se saattaa kuulo- staa vähältä, mutta yhdessä kupillissa kahvia on kofeiinia vain 60-120 mg. Kofeiini on suhteellisen harmiton aine. Lieviä myrkytys- oireita voi alkaa ilmetä aikuisella, joka nauttii muutaman tunnin sisäl- lä 300-400 mg kofeiinia, mutta tämä on yksilöllistä. Oireisiin kuuluvat muun muassa vapina, pahoinvointi ja hermostuneisuus.

Kofeiinin tunnettu ja rakastettu piristävä vaikutus perustuu pääasiassa adenosinireseptorien salpaukseen. Adenosiini on molekyyli, joka säätelee ihmisen vireyttä si- toutumalla reseptoreihinsa. Kofeiini estää adenosinin pää- syn reseptoreihinsa eristämällä ne.

Vaikka kofeiini on emäksinen, on kahvi hapanta; sen pH on noin viisi. Tämä johtuu kahvissa olevista useista hapoista. Kahvi sisältää fenolihappoja, kahvihappoa ja kloro- geenihappoa. Säännöllisen kahvin juomisen on havaittu liit- tyvän pienempään riskiin sairastua tyypin 2 diabetekseen ja maksakirroosioon, minkä epäillään johtuvan näistä kah- desta haposta. Kahvipavui- ssa on paljon klorogeenihappoa, josta iso osa hajoaa paaht- don aikana kahvihapoksi ja kiiniha- poksi. Klorogeenihappo ja kiinihappo ovat myös karboksyy- lihappoja. Näiden lisäksi muita kahvin karboksyyli- ryhmän -COOH sisältäviä happoja ovat esimerkiksi varsin tutut etik- ka- ja sitruunahappo.

Kuten yleisesti tiedetään, kofeiini voi aiheuttaa riip- puvuutta, joskin se on hyvin yksilöllistä. Toiset voivat

Kofeiinin kemiallinen kaava

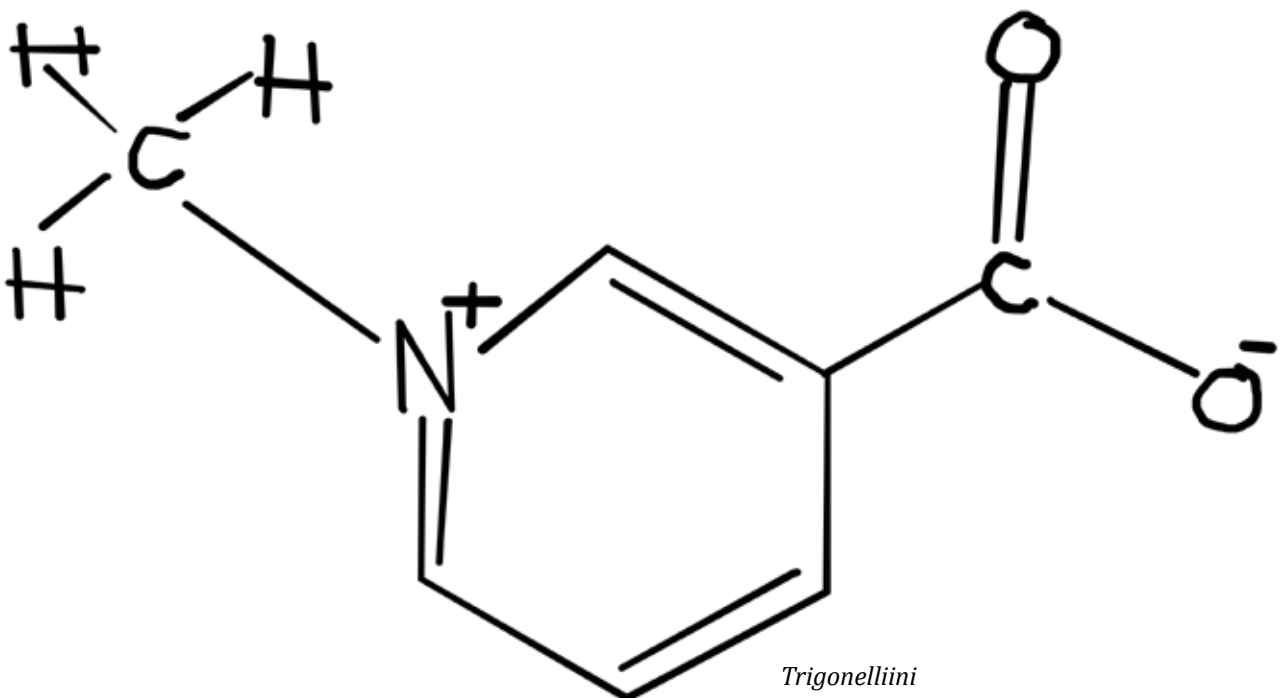
tulla riippuvaisiksi jo siitä, että juovat päivittäin pari kuppia, toiset taas voivat lopettaa suurienkin määrien juonnin äkisti ilman mitään vieroitusoireita. Oireita ovat päänsärky, vetämyttömyys ja huonotuulusuus. Kahvin juonnin voi kuitenkin lopettaa lähes ilman oireita, jos sen tekee asteittain muuttaman päivän aikana.

Kahvissa, erityisesti paahtamattomissa pavuissa, on myös aminohappoja proteiiniaketjun osana. Suurin osa näistä hajoaa, kun kahvia paahtettaessa tapahtuu niin sanottu Maillard-reaktiona tunnettu ilmiö. Reaktiossa sokerit ja aminohapot reagoivat keskenään. Reaktiotuotteena syntyy useita erilaisia yhdisteitä, jotka kahvipapujen tapauksessa tuovat kahville sen ominaisen ruskean värin ja vaikuttavat makuun. Sama reaktio tapahtuu myös esimerkiksi grillauksessa sekä leivän ja pullan paistamisessa, tosin tuottaen erilaisia yhdisteitä.

Kofeiinin, happojen ja Maillard-reaktion yhdisteiden lisäksi kahvin makuun vaikuttaa vielä erityisesti trigonelliini-niminen yhdiste. Kuten kofeiini, trigonelliinikin on karvas, mutta vain noin neljänneksen kofeiinin voimakkuudesta. Kun kahvipapuja paahtetaan, osa trigonelliinista hajoaa muodostaen B3-vitamiinia ja muita aromeita.

Aine	Osuus (%)
polysakkaridit	24,1
klorogeeniset hapot	15
kivennäisaineet	14,1
proteiinit	6
kofeiini	4,8
karboksyylihapot	3
monosakkaridit	n. 1-2
trigonelliini (n-metyylinikotiini-happo)	1,6
muut yhdisteet	29,9

Kahvin koostumus prosentteina kuiva-aineesta

Lähteet:

http://www.terveyskirjasto.fi/terveysportti/tk.koti?p_artikkeli=skr00051 Luettu 24.1.2015

<http://www.helsinki.fi/kemia/opettaja/ont/vilhunen-as-2010.pdf> Luettu 24.1.2015

Miria Hannola-Teitto, Reija Jokela, Markku Leskelä, Elina Näsäkkälä, Maija Pohjakallio, Merja Ressi: Neon 1

http://www.tiede.fi/artikkeli/kysy/miksi_kofeiini_valvottaa Luettu 24.1.2015

http://www.terveyskirjasto.fi/terveyskirjasto/tk.koti?p_artikkeli=dlk01123 Luettu 24.1.2015

<http://kahvinet.virtual35.nebula.fi/index.php?k=110913> Luettu 24.1.2015

<http://wiki.helsinki.fi/display/KeittioKemias/Maillard+-reaktio> Luettu 25.1.2015

Vuoden ressu 2015

Koska Vuoden ressuja on nimitetty nyt kahtenakymmenenä vuotena peräkkäin, nimitti Ressut ry. juhlavuoden kunniaksi kaksi ressua: Madventuresista tutut Riku Rantalan ja Tuomas "Tunna" Milonoffin. Tunnan reissaillessa Intiassa Riku kertoo ressuajoistaan ja kaksikon ensimmäisestä yhteisestä tuotannosta. AURORA LIPIÄINEN

Riku Rantalan ei aluksi pitänyt tulla Ressuun, ”ytimen eliit-tilukioon”, vaikka keskiarvo olisikin riittänyt. Hän aloitti vuonna 1990 Pohjois-Helsingin lukiossa, jonka lähellä oli käynyt yläasteenkin. Ensimmäisen lukiovuoden aikana kävi kuitenkin selväksi, että monia harrastuksia ja työntekoa Malmin Prismassa oli vaikea yhdistää lukio-opiskeluihin.

”Enemmän kuin koulua mä tein duunia viikossa, yli kolmekymmentä tuntia, koska olin nuori ja tarvitsin rahaa. Huomasin ekan lukiovuoden jälkeen, että en voi tehdä näin paljon asioita, jos en saa tenttiä joitain kursseja tai jollain muulla tavalla pääse vaikuttamaan lukkariin”, Rantala kertoo.

1990-luvun alussa luokaton lukio oli vielä harvinaisuus. Sellaisia olivat vain Ressu ja Mäkelänrinteen lukio Valtilassa. Rantala soitti kesällä silloiselle rehtorille, Antero Penttilälle, ja pyysi päästä Ressuun opiskelemaan. ”Ja sitten se jotenkin järjestyi, että mä tulín tänne.”

Aluksi rehtoria huolestutti, kun syksyn kahdessa ensimmäisessä jaksossa oli kummassakin vain viisitoista tuntia, ja Rantala sai kuulutuksen tulla rehtorin kansliaan. Siellä Penttilä muistutti, että valmistuakin pitää joskus. ”Se oli ihan hyvä muistutus. Sellainen isällinen, lempeä näpätys.”

Ressussa oli vain yksi ihminen, jonka Rantala tunsi, eräs Matias, joka on nykyään luova johtaja mainostoimistossa. Kyseinen henkilö oli myös Tunna Milonoffin kaveri.

”Luulin, kun oli nimenhuuto, että sen nimi oli Tuomas Milano. Sitten mä olin että ’vitsi että voi olla snobi nimi jollain! Nyt ollaan tultu snobiin paikkaan!’ Sitten mä tietysti myöhemmin tutustuin ja oivalsin että kysymyksessä onkin Milonoff.”

Vaikka Rantala saapui Ressuun muita myöhemmin, hän päätyi kuitenkin porukkaan, joka järjesti ykkösille nahkiaiset. Mukana oli myös Milonoff. ”Siinä oli selkeä produk-

tio, siinä oli draaman kaari ja erilaisia reploja. En nyt itsekään juuri muista, mitä kaikkea siinä tapahtui, mutta se oli meidän ensimmäinen yhteinen tuotanto. Hauskaa oli, muistaakseni siitä selvittiin myös ilman mitään sen suurempia ylilyöntejä, tämmöisessä pennalistisessa mielessä, että siellä ei ainakaan hirveästi ketään kiusattu.”

Ressun sisäänpääsykeskiarvo oli korkea jo 1990-luvulla. Rantalan mukaan oli aikamoinen shokki tulla Ressuun ja huomata, ettei enää ollutkaan paras muutaman harvan lisäksi. ”Täällä oli tosi taitavia ihmisiä ja joskus se oli tosi ahdistavaa. Siinä iässä on tottunut vertailemaan itseään muihin ja ajattelee, että jos ei pärjää jossain niin kuin muut, on jotenkin huonompi.”

Toisaalta Ressun luokattomuuden ansiosta tutustui erilaisiin ihmisiin. ”Luokattomuus vaikutti tietysti siihenkin, että samalla tavalla kuin muissa kouluissa, ei ollut semmoista tietynlaista luokkahenkeä. Samanhenkiset ihmiset selvästi löysi toisensa. Oli siistiä tuntea tyyppejä, ja vaikka mä en itse erityisesti ollut kiinnostunut heidän harrastuksistaan tai tekemisistään, oli silti kiinnostavaa, että ne oli jossain tosi hyviä.”

Lukion jälkeen Rantalalta vei aikaa löytää oma juttunsa. ”Mäkin olin kuitenkin lähtenyt lapa pystyssä viiden ällän ylioppilaana. Muutama vuosi myöhemmin mulla ei edelleenkaan ollut mitään opiskelupaikkaa, enkä ollut löytänyt sitä omaa alaani.”

Samaan aikaan Helsingissä käveli vastaan vanhoja luokiokavereita, jotka olivat päässeet opiskelemaan lääketiedettä, oikeustiedettä ja tuotantotaloutta yliopistoon. Rantala myöntää, että joskus oli jopa masentavaa, kun itse ei ollut löytänyt omaa paikkaansa ja mietti, mikä on mennyt pieleen.

”Mutta ehkä mä opinkin sen sitten vasta myöhemmin, että kaikki tämä teki mulle hyvää mun omaa uraa ja

Riku Rantala poseerasi aikaisempien Vuoden ressurujen kuvagallerian edessä.

ammattia ajatellen. Se oli kaikki tärkeää aikaa etsiä, nähdä erilaisia puolia maailmasta, koska se on nimenomaan mun työssä hyvin tärkeää, että mä tunnen mahdollisimman erilaisia ihmisiä ja maailmoja.”

Eräs vastaan kävellyt vanha koulukaveri oli Tunna Milonoff.

”Niin, Tunna on nyt Intiassa vähän niin kuin kaksikymmenvuotisjuhlamatkalla. Tasan kaksikymmentä vuotta sitten se häipyi sinne, tuli takaisin ja kertoi hurjia juttuja ja innosti mutkin messiin. Sen takia tämä koko Madventures on tehty”, Rantala naurahtaa. Madventures-sarjassa kaksikko reppureissailee ympäri maailman ja tutustuu paikallisiin kulttuureihin. Lisäksi kaksikko on tehnyt myös Docventures-sarjan, jossa käsitellään yhteiskunnallisia asioita, kuten korruptiota ja vapautta, katsomalla jokin elokuva ja sitten keskustelemalla siitä livestudiossa. Yksikseen Rantala on toiminut myös toimittajana ja nykyään kirjoittaa kolumneja mm. Helsingin Sanomien Matkailu-osioon.

Rantalan mukaan parasta saavutus, mikä on uran aikana tapahtunut, on se, kun joku tulee ja kertoo, että kaksikon sarjoja katsottuaan ja kirjoja luettuaan on lähtenyt reissuun, minkä seurauksena näkee maailman toisin. Tätä tapahtuu edelleen. ”Se on mun tähtihetki aina kun sellainen palaute tulee.”

”Hyvältäähän tämmöinen tunnustus tuntuu”, Rantala vastaa kysyttäessä, miltä tuntui tulla valituksi vuoden ressuksi. ”Tuolla on tosi mielenkiintoisia tyyppejä valittu aikaisemmin vuoden ressuiksi. Sekin on musta tosi hieno juttu. Siellä on ihan erilaisia ammatteja, erilaisia uria, erilaisia taustoja, erilaisia saavutuksia.”

”Jos jotain opin lukiosta niin sen, mikä olisi tavallaan pitänyt tajuta jo heti alusta alkaen tästä luokattomuudesta, valinnanvapaudesta, koko järjestelmästä lähtevä asia, että ei ole mitään yhtä putkea jota pitkin kaikkien pitäisi mennä. Joillekin se sopii, joillekin ei. Jos se ei sovi sulle, älä rupea suremaan, vaan löydä se oma paikka ja se kyllä löytyy. Uskon siihen edelleen.”

Nykyressuille on selkeä viesti ja se tulee epäröimättä: ”Älkää olko hiessä, se on superohje numero yksi. Älkää suostuko olemaan hiessä. Älkää vertailko, älkää alistuko sellaiseen, myöskään itsenne kohdalla, että itse itseänne alistatte vertailemalla itseänne liikaa muihin. Tehkää omaa juttuanne, oli se mitä tahansa. Ihmistä ei millään tavalla mitata sen menestyksellä työssä, vaikka itse nyt tässä vähän sen takia olenkin. Ei se lopulta merkitse mitään.” Rantala kehottaa nykyressuja myös hyödyntämään kaikki ilmaiset kansainväliset mahdollisuudet, jotka Rantalan aikaan olivat vielä lapsenkengissä. Hänen mukaansa kokemukset eri maissa, mieluiten jopa Euroopan ulkopuolella, ovat paljon enemmän kuin muutamat opintoviikot suomalaisessa korkeakoulussa, ”kaikella kunnioituksella”. Lisäksi hän kehottaa opiskelemaan kieliä, varsinkin ei-eurooppalaisia kieliä. ”Kiinaa, hindiä, arabiaa, venäjää. Tulevaisuuden vuosisata on Aasiassa.”

Kysyttäessä inhokkiruokaa Rantanen antaa vastaukseksi ruotsalaisen hapansilakan. ”Silloin kun se on valmistettu väärin”, eli avattu sisätiloissa ja syöty sellaisenaan eikä ohuina siivuina näkkileivän ja voin kera. Kouluruoka taas oli kuulemma aina hyvää. Ja ilmaista, syvimmästä lamasta huolimatta.

Veggie recipes

IIDA LEHTO, JASMIN MYLLÄRI

Eggplant Lasagna

2250 g eggplant
2 bunches of fresh basil
230 g tomatoes
80 g parmesan
1 clove of garlic
4 tbsp olive oil
200 g ricotta
1 egg
1 tsp salt
pepper

1. Heat oven to 200°C.
2. In a food processor, mix tomatoes, garlic, 1 tbsp of olive oil and half a teaspoon of salt into a puree form.
3. Slice eggplant vertically into 0.5 cm thick slices.
4. Brush a frying pan with 2 tbsp of olive oil and half a teaspoon of salt. Fry sliced eggplant in the pan until tender, so about 3 minutes per side. Season fried eggplant with pepper.
5. In a bowl, use e.g. a fork to mix ricotta, basil, egg and quarter teaspoon of both salt and pepper.
6. Brush half of the tomato-puree on the bottom of the lasagna dish. Pile a third of the eggplant slices on top of the puree. Thirdly, brush half of the ricotta-mixture. Add another third of eggplant and the rest of the ricotta-mixture over it. Add the remaining third of eggplant and top the lasagna off with the second half of the tomato-puree.
7. Grate parmesan and sprinkle evenly over the lasagna.
8. Put the lasagna in the oven for about 20 minutes, or until the edges of the eggplant appear cooked.

Bruschetta

150 g cherry tomatoes
1 bunch of fresh basil
3 tbsp of olive oil
3 tsp ground pepper
1 tsp salt
1 loaf of bread (e.g. multigrain ciabatta)

1. Cut tomatoes into small cubes and shred basil.
2. Mix olive oil, pepper and salt in a bowl. Add tomatoes and basil in and mix.
3. Toast sliced bread. Add 2-4 tbsp of tomato-mixture over the slices, avoiding too much liquid.

Check out the color pictures of the portions from the web-publication of Pärskeitä.

Liittyminen kannattaa

Ei, tämä artikkeli ei koske Suomen potentiaalista Nato-jäsenyyttä vaan aihetta, jonka luulisi olevan paljon tärkeämpi sinulle – nimittäin sosiaalisiin ryhmiin kuulumista. Ryhmiin kuuluminen tuo mukanaan monenlaisia etuja, esimerkiksi psykologiset tutkimukset ovat osoittaneet ryhmiin kuulumisen korreloivan mielenterveyden sekä pitkän eliniän kanssa. Ressussa on monenlaisia kerhoja, ja jos mikään niistä ei nappaa, niin voit vaikka perustaa oman kuviokelluntaklubin, jos innostusta riittää. MIKAEL HITRUHIN

Koulupäivä on päättynyt ja viimeiset kellot ovat soineet. Monille oppilaille kellonsoitto ei kuitenkaan merkitse koulupäivän päättymistä vaan vapaa-ajan alkamista. Ja mikä olisikaan parempi tapa viettää aikaa kuin ystävien seurassa yhteisten kiinnostuksenkohteiden kanssa?

Tänäkin vuonna koulumme kerhot ovat olleet aktiivisia. Viime vuoden puolella järjestettiin yksi larppi (live-action roleplaying game) ja täksi kevääksi suunnitellaan uutta. Kirjoittamisseura on näyttänyt kyntensä valmistamalla tähän lehteen kirjallisuusliitteen. Rukouspiiri on kokoontunut aktiivisesti ja osallistunut mm. joulukirkon ohjelmaan. Shakkikerhossa pelataan joka viikko niin kilpailullisesti kuin hupimielessäkin, ja kirjapiirissä on luettu ja keskusteltu maailmankirjallisuuden tunnetuista ja tuntemattomista klassikoista. Tämänkin lehden takana on monta työtuntia Pärskeiden toimittajilta, kuvittajilta ja taittajilta. Eri kerho- vaihtoehtoja on paljon ja kaikki ovet ovat avoinna, sillä kerhomme eivät valikoi jäseniään. Kaikki ovat tervetulleita ja

kaikki ovat hyväksytyjä!

Monet psykologiset kokeet ovat osoittaneet, että sosiaaliset ryhmät vaikuttavat mielenterveyteen ja elinikään. Tämä on osittain seurausta siitä, että ryhmiin kuuluvat ihmiset saavat enemmän vertaistukea kuin muut, jolloin esimerkiksi sairaudet huomataan aikaisemmin. Kyseessä on kuitenkin muutakin. Vapaa-ajan ryhmät sallivat itsensä toteuttamisen, joka on psykologian humanistista linjaa edustavan Abraham Maslow'n mukaan tarvehierarkian korkein taso, jolle päästyään ihminen on onnellisimmillaan. Tutkimukset ovat osoittaneet onnellisuuden ja positiivisen elämänasenteen pidentävän elämää sekä parantavan mielenterveyttä, tosin pelkän onnellisuuden luulisi jo olevan riittävä syy liittyä ryhmään.

Kaikki ryhmiin liittymisen syyt eivät kuitenkaan ole psykologisia. Kun henkilö liittyy kerhoon, niin harvoin hänellä ovat päällimmäisenä mielessä liittymisen vaikutukset hänen terveyteensä. Ryhmistä löytää samanhenkistä seu-

raa ja ne tarjoavat mahdollisuuden kehittää omia kykyjään. Sosiaalinen verkostoituminen on nykyään erittäin tärkeää etenkin poliittisilla urilla. Toinen asia, jonka kerhoissa voi oppia ja josta tulevaisuudessa voi olla hyötyä, on yhteistyökyky. Vain harvoissa ammateissa pärjää nykyään yksin. Yleensä mukana on työkavereita ja usein tehty työ on vain osa suurempaa kokonaisuutta. Globalisoituvassa maailmassa kontaktien luominen on usein välttämätöntä, ja mikä parasta, tuottoisaa.

Yhteistyökyky ei kuitenkaan ole ainut taito, jota kerhoissa harjoitetaan. Kerhot myös kehittävät yksilön taitoja niiden omilla erikoisalueilla, esimerkiksi shakkikerho shakinpelutaitoja. Tämä kehitys omalta lähtötasolta yksilön potentiaaliselle tasolle käy nopeammin, kun taitoja harjoitetaan jonkun itseään taitavamman henkilön kanssa, aina jos Lev Vygotskin kehitysteoriaan on uskominen.

Kevätlukukausi on oivallinen aika liittyä uuteen kerhoon monestakin hyvästä syystä. Abit ovat jättäneet paljon paikkoja täytettäväksi niin kerhoihin kuin ruokalaan-kin, mistä voimme olla kiitollisia. Kerhojen kannalta tämä jäsenkato ei kuitenkaan ole positiivinen asia. Koulun shakkijoukkue menettää pelaajiaan samalla kun Pärskeistä lähtevät toimittajat. Kirjoittamisseura muuttuu niin kuolleeksi,

että haamukirjoittajatkin lähtevät ja Rukouspiirissä jäljelle jäävät jäsenet rukoilevat kerhotoiminnan puolesta. Tämä kuitenkin tarjoaa monille Ressuun jääville opiskelijoille mahdollisuuden aloittaa puhtaalta pöydältä, oli se sitten kirjoitus-, piirustus- tai shakkipöytä.

Kerhoihin liittymisessä on kuitenkin yksi huoli: kerhot eivät tiedota tarpeeksi kokouksistaan. Monilla kerhoilla on vakioajat ja -päivät, jolloin kokous pidetään. Ja jos poikkeuksia tulee, niin niistä ilmoitetaan pienelle sisäpiirille Facebookin kautta. Tämän lisäksi on ryhmiä, kuten vaikkapa Ressun Kirjapiiri, joka ei pidä kokouksia säännöllisesti, sillä kirjojen lukemiseen täytyy varata aikaa. Ongelmaksi muodostuu se, että halukkaat eivät saa tarvitsemaansa informaatiota ryhmien kokoontumisista. Tässä lehdessä on ilmoituksia säännöllisesti kokoontuvista kerhoista ja saman infon löytää myös Facebookista useampien ryhmien kohdalla. Epäsäännöllisesti kokoontuvista kerhoista kannattaa kysellä oppilailta, jotka tunnet ryhmän jäseniksi, tai yrittää etsiä ilmoituksen avulla tämän ryhmän jäseniä Facebookissa ja kysyä ryhmän toiminnasta. Joillakin ryhmillä on omat suljetut Facebook-sivunsa, mutta kaikki toiminnasta kiinnostuneet ressit kyllä päästetään ryhmiin.

Ressun kirjoittamisseura pyrkii yhdistämään kaikki Ressun kirjailijansielut. Niin runouden kuin proosankin, miksei jopa näytelmienkin, kirjoittajat ovat tervetulleita jakamaan tuotoksiaan. Emme kuitenkaan pakota ketään mihinkään, emmekä oikein vaadi kirjoittamistakaan. Pelkkä innostuneisuus riittää. Kirjoittamisseura kokoontuu koulun jälkeen torstaisin toisessa kerroksessa; luokka vaihtelee.

Shakkikerho kokoontuu tiistaisin koulun jälkeen. Etsitään shakista kiinnostuneita pelaajia. Omalla taitotasolla ei juurikaan ole väliä. Tarjotaan mahdollisuutta pelata niin kilpailullisesti kuin rennomminkin.

Ressun rukouspiiri ottaa kaikki ressit avosyliin vastaan uskonnollisesta vaikaumuksesta riippumatta. Tämä suhteellisen rento kerho kokoontuu maanantaisin ja perjantaisin ruokavälituntien aikana luokassa 128. Toimintamme ei muuten rajoitu rukoilemiseen!

Pärskeitä kokoontuu keskiviikkoisin ruokavälituntisin luokassa 209. Etsitään innostuneita toimittajia, kuvittajia, valokuvaajia sekä taitajia uuteen toimintukseen. Liittyminen ei ole sitovaa, eli voit osallistua esimerkiksi vain yhden lehden tekoon.

Ulla Voutilainen

Ulla Voutilainen, opiskelijoiden kesken "ULVO", herättää pelonsekaista kunnioitusta. Tässä ainutlaatuisessa haastattelussa selviää, miten Voutilainen rentoutuu (*koppla av, kopplar av, kopplade av, kopplat av*) ja mihin hänen rautaiset opetusmenetelmänsä perustuvat. Saamme tietää myös, miksi Voutilainen yrittää pakastaa kieltenopiskelijat pitämällä ikkunoita auki säästä riippumatta ja mitä hän todella ajattelee ressuista. LAILA KETVEL

Ulla Voutilainen oli hulluna kieliin jo koulussa: "Kielet olivat mulla kymppi, kymppi, kymppi ja kymppi, ja ylioppilaskirjoituksissa vain kerran vilkaisin tekstiä ja tuli täydet pisteet." Hän on "enemmän tai vähemmän kaksikielisestä" kodista ja oppi puhumaan kieliä matkustellessaan lapsena Ranskassa, Englannissa ja Saksassa. Tasapainottamassa kielten menestystä Voutilaisen todistuksessa oli matematiikassa, fysiikassa ja kemiassa rivi nelosia. Hän ei olisi valmistunut ylioppilaaksi, jos matematiikka olisi pitänyt kirjoittaa: "Kun tuli jotain $a + b$, niin minä ihmettelin, että mitäs tekemistä tällä on matematiikan kanssa. Putosin täysin." Voutilainen harkitsi hetken näyttelijän uraa lukioikäisenä, kun hänen koulunäytelmäänsä katsomassa ollut Teatterikorkeakoulun opettaja kehotti häntä pyrkimään luovalle alalle. Lopulta ajatus alkoi kuitenkin pelottaa liikaa, ja Voutilainen hakeutui Helsingin yliopistoon.

Voutilainen opiskeli taidehistoriaa, koska oli kiinnostunut antiikkiesineistä ja haaveili pääsevänsä töihin museoon. Työllistyminen vaikutti vaikealta, joten hän päätti suuntautua kieliin ja kirjallisuustieteeseen. Pian Voutilainen löysi kutsumuksensa: "Mulla alkoi sellainen opettamisen himo. Olisin vain opettanut ja opettanut. Kun ottaa huomioon mun karmean iän, niin olen itsekin pikkuisen huolestunut siitä, että tämä opettamisen into ei vain mene. Joku hyvä psykiatri voisi varmaan tietää, miksei. Mun tunneilla ei nukuta."

Ehdottomasti parasta Voutilaisen työssä ovat oppilaat: "Ovathan ne maailman ihanimpia, jos vertaa mihin tahansa muuhun kouluun. Täällä on oppilaita, jotka ihan selvästi haluavat opiskella. Ei haistatella tai pahoinpidellä." Ressutkaan eivät kaikesta huolimatta ole täydellisiä, ja eniten Voutilaista ärsyttävät tunneilta myöhästyminen ja kirjallisten töiden palauttaminen myöhässä. "Saan kyllä raivo-kohtauksen, vaikka en sitä tietenkään näytä julkisesti", hän kuvailee. Voutilainen kertoo ehdottaneensa takavuosina heiluriovien asentamista luokkiin, kun ovi kävi muutenkin jatkuvasti "kuin saluunassa". Kehitystä parempaan on kuitenkin tapahtunut, ja nykyään myöhästellään vähemmän.

Voutilaisen mielestä ressujen hyvätapaisuus ei ole pelkästään myönteinen asia: "On hyvä, ettei tarvitse pelätä, että joku paiskaisi selkään lapun, että Parasta ennen -päivämäärä on jo mennyt ajat sitten. Pahaa kohteliaisuudessa on se, ettei minulla ole aavistustakaan, mitä oppilaat ajat-

televat. En tiedä, jos he oksentelevat ennen minun tuntiani tai WC:ssä tärisivät, että kamalaa, kun meillä on sen ämmän tunti."

Voutilainen pitää myös koulun keskeistä sijaintia työetuna: "Onhan se ihan äärimmäinen *avantage*. Olisi ihan toista olla jossain Kukkujärven lukiossa, pellon keskellä, ja siinä olisi neljän kilometrin päässä yksi Mäkki Donald's."

Voutilainen uskoo opetuksessaan oppilaiden omaan työnteekoon. Hän pitää kuitenkin tiukasti kiinni "raivaustyöstä", kuten hän kutsuu sanojen ja kieliopin toistamista opettajan perässä. Sanat pitää oppia ääntämään oikein ja pohjatyö tehdä kunnolla, ennen kuin voidaan tehdä omia pieniä keskusteluita. "Mun oppilaiden, jotka lähtevät tästä koulusta, on osattava puhua", Voutilainen toteaa.

Ranska vaatii ruotsia enemmän pohjustusta ja ääntämisen harjoittelua. Oppilaiden suhtautuminenkin on erilaista – ranskaa arvostetaan enemmän. Voutilainen kertoo soveltavansa opetusta ryhmän tarpeisiin: "Ei mulla ole mitään ankaraa oppikirjaa Näin opetan. Mulla on vähän sellainen Ulvon oma Näin opetan." Myös maailman tapahtumat huomioidaan; tammikuussa ranskan tunnilla keskusteltiin Charlie Hebdo -terrorihyökkäyksen herättämistä tunteista.

Voutilaisen mukaan kielten suullinen osuus sujuu ensimmäisistä kursseista lähtien varsin kiitettävästi: "Kai se on se älytön keskiarvo. Olen ollut hämmästynyt, ettei tarvitse hirveästi selittää, maanitella ja pakottaa, vaan erittäin hyvin keskustelut lähtevät liikkeelle." Hän kertoo kuulleensa kollegoilta, ettei muissa lukioissa voisi kuvitellakaan kuulevansa vastaavaa kielten tunneilla: "Sanotaan vain, että kyllä, ei tai en tiedä, ja keskustelu loppuu tasan siihen."

Poikkeuksellisen myönteinen suhtautuminen ruotsin kielen opiskeluun helpottaa ruotsinopettajien työtä. "Täällä ei joka seinällä ja WC:n ovesa lue 'Pakkoruotsi pois' tai 'Vihaan ruotsia'", Voutilainen tarkentaa. Hän ei tosin anna opiskelijoille mahdollisuutta olla pitämättä ruotsista. Hän epäilee, ettei todellisia ajatuksia uskalleta paljastaa, koska hänellä on pelottavan opettajan maine ja kova auktoriteetti. "Mun metodi on vähän semmoinen, että *Sähän tykkää ruotsista*."

Voutilainen sanoo ammattiaan maailman vaikeimmaksi ja helpoimmaksi. Vaikean alasta tekee se, että oman ainekokonaisuuden hallitsemisen lisäksi pitää tulla toimeen

nuorten kanssa, vaikka oma ikä ehtii uran aikana karttua. "Sitten toisaalta työ on helppoa, jos sen osaa ja kokee, että nuoret jotenkin kykenevät kommunikoimaan kanssani."

Voutilainen kertoo joitain uransa huippuhetkiä:

Käytiin Ateneumissa, ja erään oppilaan tehtävä oli esitellä tauluja ruotsiksi. Tavallinen museoyleisö luuli tätä viralliseksi esittelijäksi ja jäi kuuntelemaan. Voutilainen kuuli turistien ihmettelevän oppaan nuorta ikää mutta käski oppilasta jatkamaan: "Poika oli ihan punainen ja itku kurkussa, mutta mä katsoin sitä pahan Voutilaisen kuuluisilla silmilläni. Kummasti se pärjäsi."

Kerran Voutilainen ihmetteli, kun hänelle tuotiin kukkia: "Olin suunnilleen kynelet silmissä pelkämästä liikutuksesta. Sitten se poika sanoi: 'Ei nää sulle ole, nää on Bulutille.' Muistan vielä pojan idioottimaisen ilmeen, kun se katsoi mua täysin vilpittömästi, että kuinka nyt saatoin olettaa, että ne kukat on mulle."

Elämänsä ensimmäisiä kokeita pitäessään Voutilainen oli niin hermostunut, että antoi vahingossa oikeat vastaukset kokeen mukana: "Ihmettelin vähän, mitä varten oppilaat ovat niin kamalan tyytyväisen näköisiä. Kaikki vain hymyilivät ja nyökyttelivät, että onpa reilu opettaja."

Voutilainen puhuu suomen, ruotsin ja ranskan lisäksi sujuvasti saksaa ja englantia. Hän ymmärtää italiaa ja tulee kielitaidollaan toimeen kaikissa Pohjoismaissa. Kielissä kiehtovat rakenteet ja kielisosiologia. Kieli vaikuttaa ajattelutapoihin, ja esimerkiksi ranskalainen ilmaisee itseään toisella tavalla kuin me. Voutilainen pitää myös kielten haasteellisuudesta: "Kieli ei ole sellaista kuin matematiikka, että yksi plus yksi on kaksi, eikä keskustella, olisiko se sittenkin kolme. Kieli elää: asiat voidaan sanoa monella tavalla ja tulee uusia jänniä sanoja. On kauhean kivaa olla kielikylvyssä koko ajan."

Harvinaisempien kielten kursseja karsitaan jatkuvasti, ja englannin kielen valta-asema huolestuttaa Voutilaista: "Kahdenkymmenen vuoden kuluttua täällä osataan vain englantia." Euroopassa pärjää englannilla, eikä nuoria kannusteta puhumaan muita kieliä.

Voutilainen puolustaa kielten opiskelua. Ilman vieraiden kielten osaamista olisimme "vain kehitysmaa jossain Venäjän rajalla", koska emme voisi käydä kauppaa tai kommunikoida toisista kulttuureista tulevien ihmisten kanssa. Kielistä ei välttämättä kannata toivoa ammattia – ainakaan hyväpalkkaista. Voutilainen ei tiedä, menisikö lukemaan kieliä, jos olisi nyt abiturientti: "Edelleen tietysti rakastan niitä, mutta ehkä opiskelisin jotakin, millä tietäisin saavani kahvirahaa."

Voutilainen ihmettelee pakkoruotsi-termin muodikkautta: "Ihmisillä ei ole omaa arvostelukykä. Jostain ylhäältä vain tuli, että pakkoruotsi on hirveätä, ja heti oltiin: 'Niinpä onkin!' Tätä minä en siedä." Voutilainen tuntisi itsensä vaillinaiseksi ilman ruotsin kielen taitoa, joka hänen mukaansa kuuluu yleissivistykseen.

Antiikkiesineistä ja huonekalutaiteesta kiinnostunut Voutilainen on harrastanut sisustusta 14-vuotiaasta lähtien. Hän kertoo olleensa niin sanottu toisenlainen nuori: muiden juhliessa hän luki antiikki- ja sisustuslehtiä. Voutilaisen

Voutilainen viettää vapaa-aikaansa koirien kanssa.

salainen haave on antiikkikaupan omistaminen Pariisissa. Myös Voutilaisen koirat, bulldoggi ja bassetti, ovat hänen sydäntään lähellä.

Syy luokan 117 arktiseen ilmastoon paljastuu, kun Voutilainen kertoo käyvänsä luonnonvedessä vuoden jokaisena päivänä. Helsingin avannoissa uiminen selittänee hyvän kylmänsietokyvyn. "Minua raivostuttavat palelevat ihmiset, jotka pyytävät panemaan ikkunan kiinni. Kun on ollut avannossa, on suhteellisen hyvällä tuulella loppupäivän. Ressun opiskelijoillekin suosittelen. Ei palelisi eikä olisi flunssia. Montako kertaa minä olen ollut pois koulusta tai valitellut päänsärkyä ja väsymystä?"

Ajatus väitöskirjan tekemisestä on käynyt Voutilaisella mielessä. Hän voisi tutkia keskiaikaisia ranskankielisiä tekstejä tai yhdistää tutkimuksessaan ranskaa ja ruotsia. "Eihän minun aivoissani vielä toistaiseksi ole mitään rappeutumista tapahtunut", hän huomauttaa. Tulevaisuudeltaan Voutilainen haluaa hyvää terveyttä. "Ei tässä enää paljon muita suunnitelmia ole kuin hauta. Kauhean nopeasti aika on mennyt. Toivottavasti en ole ihan kohta jossain hoitokodissa suu auki ja vaipoissa. Sinne ei kyllä ressut tule mua katsomaan." Voutilainen on tyytyväinen ressujen opiskelumenestykseen ja toivoo, että Ressu pysyy erinomaisena kouluna jatkossakin.

Opettajaessee

Opettajaessee on taas täällä! Tavallisesti opettajat arvioivat opiskelijoiden kirjoittamat esseeet, mutta nyt on aika vaihtaa rooleja. Tässä numerossa saamme nauttia kuvaamataidonopettajan Iris Strömbergin tulkinnasta Leena Landerin kirjakatkelmasta Siipijumala sekä äidinkielen ja kirjallisuuden opettajan Suvi Heinosen kuva-analyysistä syntyneestä kuvasta.

KU6

Piirustus-kurssi

Teema: Kirjankuvitus

Tehtävänä on tehdä piirustus seuraavan tekstin pohjalta

Välineet: A4/A3, LK tai A4/A5 musta tussi

Lainaus Leena Landerin kirjasta Siipijumala:

Luuletko sinä, että linnut itkevät ihmisten tähden? Eivät ne itke. Ne katsovat olentoa, joka juoksee pakoon omien askeliensa ääntä, kun se kaikuu kivisillä käytävillä, itse rakennetuilla.

Ja linnut muistavat, kuinka ne molemmat ammoin vaeltelivat tasavertaisina maan liejussa, rinta rinnan, melkein veljinä. Ja Luoja halusi ilahduttaa niitä lahjoilla: tarjosi tahdon, järjen ja siivet. Ihmislisko oli lähempänä, se hyökkäsi lahjojen kimp-
puun kahmaisten tahdon ja järjen, ja linnuille jäi siivet. Älkää unohtako, että saitte ne lahjaksi! huusi Luoja, mutta ihmislisko oli saaliineen jo tiessään. Vain lintu, joka ei ollut vielä tottunut uusiin liikkumisvälineisiinsä, kuuli Lujan sanat, ja vastasi: en unohda!

Eivätkä ne unohtaneet. Kun ne kaartelevat taivaalla, se on vastaus. Ja joka kerran katsellessaan ihmistä, ne ajattelevat: Onni, että meille jäi siivet. Se oli hyvä valinta.

Mitä kaipaat, ihminen?

Iris Strömbergin nimeämättömässä lyijykynäluonnoksessa kuvallinen ilmaisu yhdistyy kiinteästi sanalliseen. Nopeat kynänvedot ovat taltioineet kuvaan asetelman, jossa ihminen ja lintu on suljettu saman kuplan tai kehän sisään. Kupla on munan muotoinen, ja sen sisällä ja ulkopuolella versoo suurikokoisia lehtiä – ollaan siis luonnon, elämän ja luomisen alkulähteillä. Teksti kertoo Jumalan tarjoamista vaihtoehtoista, järjestä, tunteesta ja siivistä, joista ihminen on "siepannut" kaksi ensimmäistä. Lintu on saanut siivet ja pitää valintaa hyvänä.

Ihminen ja lintu täyttävät ahtaan tilan: ihminen on taipunut – tai taivutettu – istuvaan ja liikkumattomaan asentoon, kun taas lintu on kohonnut voimakkailla siivilleen ja on lentämässä yläviistoon, pois päin ihmisestä. Vaikka lintu-kin on kuplan sisällä, sen nokka on puhkaisemaisillaan sitä rajoittavan kehän ja sen vahvat siivet rikkovat jo sen ääri-
viivoja. Nopein vedoin piirretty lehdet vauhdittavat linnun yläviistoon suuntautuvaa liikettä. Nekin ovat rikkoneet kehän ääri-
viivat, ja pikaisella silmäyksellä niitä voi erehtyä pitämään linnun siipien jatkeena. Katsoja voi miltei kuulla siipien humahduksen, kun lintu nousee kaartelevaan rajatun tilan ulkopuolelle, vapauteen.

Strömbergin mustavalkoisessa luonnoksessa kynän-

jälki on selvästi erotettavissa. Linnun siipien kaaret ja kuplan ulkopuolelle ylettävät lehdet on tavoitettu muutamalla kynänvedolla, kun taas ihmishahmo on piirretty vahvoin viivoin. Ihmistä ympäröi miltei väkivaltaiselta vaikuttava tummuus, dramaattinen pimeys, joka saa katsojan vaistomaisesti kiinnittämään katseensa aluksi nimenomaan ihmishahmoon. Lintu sen sijaan on piirretty ilmavammin vedoin, jotka kaikin puolin kuvastavat linnun keveää olemusta ja siihen liitettyä vapautta. Linnun nokka osoittaa yläviistoon, taivasta kohti, kuin nuoli.

Ihmishahmon asento on monitulkintainen. Siinä on nähtävissä nöyryyttä, ahdistusta, epätoivoa, jopa alistumista. Järeät ääri-
viivat korostavat ihmisen kallon muotoa ja selän kaarta. Ihmishahmo on selin katsojaan, ja hahmon katse on suunnattu pois, korosteisen tummaan pimeyteen. Ihminen on pelkistetty, paljas ja sukupuoleton. Hän on ikään kuin mukautunut olennaiseksi osaksi rajattua tilaa eikä edes yritä kohottaa jalka-

jalkalle.

Kontrasti ihmisen ja linnun välillä on vahva. Ihmishahmoon liittyvä tehokas musta viiva luo teokseen liikkumattomuutta ja synkkyyttä. Tälle vastapainona nähdään lintu, jonka ylöspäin kohoava hahmo tuottaa kuvaan liikettä, keveyttä ja aktiivisuutta. Kuvassa nähdään vastakkainaset-

teluja: pysähtyneisyys ja liike, passiivisuus ja aktiivisuus, raskaus ja keveys. Tekstissä mainitut järki ja tunne mielletään perinteisesti toistensa vastakohtiksi, mutta Strömbergin teoksessa ne itse asiassa asettuvatkin yhtenä kokonaisuutena symboloimaan ihmiselämän rajoja ja rajoitteita. Järjelle ja tunteelle asetetaan oma vastakohtansa: linnun siivet, jotka yhdistyvät vapauteen – tai ainakin tunteeseen siitä.

Teoksessa ihminen on valinnut järjen ja tunteen har-kitsemattomasti, ”siepannut” ne itsekkäästi ja punnitsematta. Valintansa seurauksena ihminen on jäänyt järjen ja tunteen rajaamaksi, niiden vangiksi. Hän joutuu räppimään – siis kulkemaan vaivalloisesti – ”maan mudassa” eikä ole tyytyväinen. Linnulle on jäänyt vapaus, joka onkin juuri sitä, mitä ihminen haikailee tietoisesti tai tiedostamattaan. Siinä missä ihminen ei voi astua järjensä ja tunteidensa ulkopuolelle, lintu, joka on saanut kuin vahingossa siivet, pystyy rikkomaan kaikki kuviteltavissa olevat rajat – myös kehän, joka ympäröi sitä ja yrittää kahlita sen.

Strömbergin teos ohjaakin näin pohtimaan sitä, miten ihminen on olevaisuutensa alkuhetkistä saakka joutu-

nut kantamaan valintojensa moninaiset seuraukset. Kuvan ihmishahmo paljaudessaan ja neutraaliudessaan symboloi ketä tahansa ihmistä, meitä kaikkia, menneitä ja nykyisiä, ja jokin hahmon alistuneessa asennossa viestittää katsojalle, että ihminen on jo ymmärtänyt kipeästi valintansa seuraukset. Kuva rohkaisee pohtimaan rajatun todellisuuden ja rajoittoman vapauden välistä suhdetta. Ihminen ja lintu, vankeus ja vapaus, voidaan hetkellisesti rajata samaan tilaan, saman kehän sisälle, mutta viime kädessä vapaus on kahlittomaton, aivan kuten kuvan lintu osoittaa.

Teoksessa teksti mukailee kuvan muotoa ja yhdessä ne muodostavat kiinteän kokonaisuuden. Kun kuvaa tarkastelee hieman etäämpää, kuva ja sanat yhdistyvät visuaaliseksi kokonaisuudeksi, joka jäljittelee silmän muotoa. Tyhjällä taustalla kelluva silmä katsoo armottomasti suoraan katsojaan: teos siis kirjaimellisesti katsoo katsojaansa silmästä silmään. Ihminen näkee paitsi itsensä myös itsensä katseen kohteena. Kaikennäkevä silmä lävistää katsojan ja johdattaa pohtimaan perustavanlaatuisia kysymyksiä: Tällainenko olen minä, ihminen? Mitä kaipaen? Mitä on vapaus?

Halu voittaa

AINO SUMMANEN

He seisoivat rivissä. Mari tunsu kirkkaiden valojen poltteen kasvoillaan. Hän olisi halunnut pyytää jotakuta laittamaan valaistusta pienemmälle, mutta heitä oli kielletty puhumasta. Maria pelotti. Viimeksi, kun eräs poika, olisiko hänen nimensä ollut Valtteri, sanoi jotain luvatta, ei häntä näkynyt enää koskaan. Kaikki he seisoivat hiljaa rivissä, ja hiljaisuuden rikkoi ainoastaan moottoreiden hiljainen humina. Ajantaju jotenkin katoaa siinä seistessä eikä Mari osannut arvioida, kauanko siitä oli kun hänet oli haettu siitä huoneesta, jossa häntä oli viimeiset kuukaudet pidetty.

Lopulta, jostain valojen takaa, kuului uhkaava möreä ääni: ”Te olette päässeet pitkälle, mutta aivan kohta taas yksi teistä jättää meidät.” Mari puristi silmänsä kiinni niin lujaa, että silmäkulmat kostuivat. Hän vihasi tätä hetkeä. Aivan kohta jonkun nimi sanottaisiin, ja Mari vain rukoili, ettei se olisi hänen nimensä. Tämä ei saisi päättyä näin. Perhoset leppivät hänen vatsassaan kuin haluten murtautua pois sieltä, vapauteen, aivan kuten Marikin. Mari alkoi voida pahoin. Näin tapahtui joka kerta tässä kohta.

”Ei minä, ei minä, ei minä”, Mari mutisi itsellensä koittaen rauhoittaa mieltään. Joka kerta he veivät yhden, ja mahdollisuus siihen, että Mari olisi seuraavana, kasvoi koko ajan. Nyt heitä seisoivat tuossa rivissä enää kuusi. Hiljaisuuden vallitessa he seisoivat urheasti yrittäen peitellä pelkoaan ja ahdistustaan. Tuo hiljaisuus piteni kestävämmäksi, ja Mari tunsu kuinka hänen kämmenensä hikosivat lamppujen kuumassa loisteessa.

Marin oli vaikeaa enää muistaa, miksi hän oli suostunut tähän. Omasta halustaanhan hän siinä seisoivat. Nyt vaan ei enää ollut valinnan mahdollisuutta.

”Jos kerran haluat lähteä siihen leikkiin mukaan, saat luvan kestää loppuun asti”, oli Marille sanottu tuona päivänä, jona hän pilasi elämänsä lopullisesti. Luovuttaminen ei tulisi kysymykseenkään.

Hiljaisuus jatkui ja jatkui. Lopulta, varmaan tuntien päästä, sen rikkoi kaukaisuudesta kantautuva ääni: ”Katja”. Marin silmät avautuivat. Hän katsahti Katjaan, joka itki vuolaasti. Vaikkakin helpottuneena siitä, että se ei ollut hän itse, Marin kävi Katjaa sääliksi. He olivat todella samankaltaisia, ja jossain muualla heistä olisi voinut tulla hyviä ystäviä. Mutta tämä on kilpailu, eikä täällä ole sijaa ystävyydelle.

Valot sammuiivat ja hetken oli täysin pimeää. Ympäristä kuului askelia ja hiljaista mutinaa.

”He vievät Katjan”, Mari ajatteli kuullessaan nyyhkytyksen vaipuvan yhä hiljaisemmaksi ja hiljaisemmaksi. Josain kävi ovi ja taas oli täysin hiljaista. Mari tiesi, että koh-

ta he tulisivat takaisin. He veisivät hänet ja muut kilpailijat pois täältä. Heidät laitettaisiin huoneeseen, jossa heidän tulisi harjoitella huomista varten. Mari kammosi sitä huonetta ehkä jopa enemmän kuin paikallaan seisomista ja odottamista. Siellä heitä vahditaan tiukasti, ja jos ei harjoittele, seuraa rangaistus.

Kerran rättiväsyneenä Mari otti riskin ja istahti sekunniksi lattialle. Sitä hän ei enää tekisi. Hänet raahattiin viereiseen huoneeseen, joka oli muuten tyhjä lukuun ottamatta huoneen keskellä olevaa puulaatikkoa. Marin käskettiin kumartua laatikon päälle, minkä jälkeen hänen housunsa laskettiin alas. Mari uskalsi jo arvata, mitä oli luvassa. Äkkiä kuului viiltävä ääni, ja Mari parkaisi vitsan osuessa pakaroihin. Se poltti. Kipu täytti hänen kehonsa, ja kyyneleet virtasivat hänen silmistään, mutta se vain jatkui ja jatkui. Muutaman minuutin jälkeen lempeä naisääni kuiskasi pehmeästi Marin korvaan: ”Haluatko voittaa?”

Mari ei vastannut mitään. Vitsa viuhui.

”Haluatko voittaa?”, kysyi nainen uudestaan.

Mari ei vastannut, ja vitsa viuhui taas.

”Haluatko voittaa?”, kysyi nainen tällä kertaa uhkaavampaan sävyyn.

Kivun käydessä ylivoimaiseksi Mari sopersi hiljaa: ”Kyllä.” Sitten kaikki pysähtyi. Mitään ei kuulunut eikä tapahtunut. Hetken kuluttua hänen housunsa nostettiin takaisin ylös, ja hänet ohjattiin takaisin harjoitteluhuoneeseen.

Nyt siinä pimeydessä seistessään Mari haaveili paosta. Paosta elämään ennen tätä kaikkea, kotiin. Nyt olisi ehkä ainoa hetki paeta, mutta miten muka hän sen tekisi. Vaikka hän pääsisi pois täältä, hänet otettaisiin kuitenkin kiinni. Ja minne hän oikein menisi? Ei olisi paikkaa, jossa häntä ei tunnistettaisi ja sana leviäisi nopeasti. Pian hän olisi taas täällä seisomassa tässä huoneessa.

Yhtäkkiä valot syttyivät jälleen, ja Marin silmiä särki hänen yrittäessä tottua valon määrään.

”Tänään te ette pääse harjoittelemaan”, kuului jostain huoneen takaosasta. Se oli se sama möreä ääni, jota Mari kammosi.

”Teidät viedään tuomariston eteen heti”, ääni jatkoi kuulostaen yhtä uhkaavalta kuin aina ennenkin.

Mari kauhistui.

”Tuomariston eteen ja vielä ilman harjoittelua”, hän ajatteli peloissaan. Miten se muka onnistuisi?

Kädet täristen hän seisoivat siinä katsellen ympärilleen. Marin onneksi muutkin kilpailijat näyttivät yhtä kauhistu-

neilta. Ehkä toivoa olisi vielä. Mari ei saa olla seuraava nimi, jonka tuo pelottava ääni sanoo. Epäonnistuminen ei ole vaihtoehto.

”Minä haluan voittaa. Minä haluan voittaa. Minä voit-
tan!”, Mari vakuutteli itseään rangaistuksen pelko mieles-
sään. Siihen huoneeseen hän ei menisi enää ikinä, ei ikinä.

Kilpailijat vietiin viereiseen huoneeseen. Se oli hieman suu-
rempi kuin se huone, jossa he olivat seisonet, ja keskellä
huonetta oli lava. Mari oli ollut siellä monta kertaa ennen-
kin. Siellä he esittivät harjoittelunsa tulokset tuomareille,
mikä joka ikinen kerta sai Marissa aikaan kauhun värähdyk-
siä. Jos hän vain pääsisi pois, saisi olla oma itsensä, hän voi-
si jopa taas rakastaa kykyään ja sen esittelyä, mutta ei näin.
Hän ei tajunnut mihin ryhtyi tullessaan tänne. Täällä oli tosi
kyseessä.

Ensimmäisenä lavalle työnnettiin Jussi, yksi nuo-
rimmista kilpailijoista – vasta yhdeksän vanha ja söpö kuin
mikä. Mari oli iloinen, ettei joutunut ensimmäisenä lavalle.
Nyt hän saattoi ensin katsoa, miten homma toimisi. Kukaan
ei tiennyt, mitä tapahtuisi tai mitä heidän tulisi esittää tuo-
mareille.

Musiikki lähti soimaan, ja Jussi-parka näytti tyrmisty-

neeltä lavalla seistessään. Ilmeisesti Jussi kuitenkin tunnisti
kappaleen ja alkoi laulaa. Jussilla oli kaunis ääni, kuin en-
kelillä, eikä Mari ihmetellyt sitä, että Jussi oli selvinnyt näin
pitkälle. Laulu jatkui jonkin aikaa, ja musiikin loputtua Jussi
kumarsi lavan eteen asetetulle kameralle ja siirtyi takaisin
muiden joukkoon.

”Mitä minä oikein kuvittelen? En ikinä tule voitta-
maan Jussia, tuota enkelipoikaa”, Mari mietti kauhuissaan.
Hänen mieleensä palasi taas muisto rangaistuksesta ja siitä
kivusta.

”Minä haluan voittaa”, Mari vakuutteli itsellensä kat-
sellessaan, kun seuraava kilpailija asteli lavalle. Julia, joka
14-vuotiaana oli joukon vanhin, näytti tavalliseen tapaan it-
sevarmalta. Mari todella ihaili Juliaa. Hän oli kaunis, lahja-
kas ja määrätietoinen – kaikkea, mitä Mari halusi olla.

Kuitenkin, kun musiikki alkoi soida, Julian kasvoille
ilmestyi epätoivoinen ilme. Hän katseli ympärilleen anovan
näköisenä kuin pyytäen jotakuta vapauttamaan hänet tästä
tuskasta. Julia purskahti itkuun ja juoksi pois lavalta. Pois
huoneesta. Mari ei edes uskaltanut kuvitella, mitä Julialle
tultaisiin tämän johdosta tekemään. Mutta Marin ei kannat-
tanut vaivata sillä mieltään, parempi vain hänelle, että yksi
kilpailija vähemmän mukana.

Kaksi muuta jäljellä olevaa kilpailijaa tunsivat
omat kappaleensa, mutta jäivät paljon jälkeen Jussin
loistokkaasta esityksestä. Sitten oli Marin vuoro.

Marille annettiin mikrofoni käteen, ja hän
astui lavalle. Siellä ei ollut mukava seistä. Valot so-
kaisivat Marin jälleen, ja hiki valui pitkin hänen sel-
käänsä. Hänen sydämensä hakkasi ja suussa tuntui
todella kuivalta. Sekunnit venyivät yhä pitemmik-
si, mutta lopulta musiikki alkoi. Se oli rauhallista ja
miellyttävää, mutta Mari ei tiennyt mistä kappalees-
ta oli kyse. Mari ei tiennyt, mitä tehdä. Laulaako vai
olla hiljaa? Vai juostako pois niin kuin Julia? Tai ker-
toako totuus?

Lopulta Mari avasi suunsa ja sanoi: ”Äiti, minä
en halua voittaa.”

Hän tiputti mikrofonin lavalle ja lähti kävele-
mään itsevarmasti kohti ovea.

täysin tavallinen ♥ **OPKH:n** **kokous** ♥

1. nimilista kiertää ja esityslista hyväksytään

vitsi täs on taas
paljon typoja

sihteeri->

1. kokouksen avaus ja päätösvaltaisuus
2. estyslistan hyväksyminen
3. rahatilanne
4. HIZZI
5. varaston avain on taas kateissa
6. kirjakerbo tahtoo rahaa
7. META (muut esille tulevat asiat)

2. käydään läpi tärkeät asiat, kuten rahatilanne ja hakemukset

OPKH:n käyttötili on
joku kolkyt donaa ja
lokerotilillä 0,08e

essi tilitä ne
rahat jo T: PJ

€

€

2384,74€
19,83€

3. tulevat tapahtumat ja työryhmien muodostaminen

kuka tahtoo kultsaviikon työryhmään?

minäminäminäminäminäminäminäminäminäminä
minäminäminäminäminäminäminäminäminäminä

4. porukka riehaantuu tapahtumista ja PJ-Paula palauttaa kurin

nyt lapset hiljaa :3

5. aika loppuu kesken ja jäljelle jääneet asiat käsitellään ehkä seuraavassa kokouksessa.

tervetuloa seuraamaan
seuraavaa kokousta
paikan päälle!

ebin

Näinkö voi kuulostaa uskottavalta?

Tällä kertaa pipo kiristää kieliopin kohdalta. Mitä kannattaa tehdä, jotta hieno, elämän tarkoituksella kepeän filosofisesti leikkivä argumentti ei menetä arvoaan ulkoisten seikkojen takia (kyllä, kielelläkin on ulkonäköpaineita)? Lehden lukeminen avartaa maailmaa, varsinkin kun muistaa, että painettu sanahan on laki – ai niin, eihän tämä olekaan Hesari...

Onko kieliopilla enää mitään väliä? Monet ilmeisesti ajattelevat, että ei ole. Mitä jos kuitenkin tekisit kesätyöpaikkaa hakiessasi haastattelijaasi vaikutuksen – varsinkin jos hän on jo useampia vuosia nähnyt konkari – vastaamalla skenaariokysymyksiin passiivissa etkä sinutteleamalla valintasi harkitsevaa ammattilaista. Kielenkäyttö on hyvän ensivaikutelman luomiseen yhtä tärkeää kuin siisti pukeutuminen.

On turha väittää, että kavereiden kanssa tarvitsisi aina puhua siistiä yleiskieltä. Sehän nyt vasta hassua olisi. Mikä monilta kuitenkin tuntuu unohtuvan, että kaikki tilanteet eivät tapahdu kaveriporukassa. Äsken mainittu työhaastattelu, tulevat keskustelut mahdollisen yliopiston professorin kanssa tai asiakaspalvelutyö, jossa vastapuolena on muita kuin omanikäisiä nuoria, ovat kaikki tilanteita, joissa näkymättömiä plussia saa asiallisella ja kohteliaalla puhumisella.

Jätä siis sä-passiivi ja kumppanit suosiolla WhatsAppiin ja neuvottele oppitunnin korvaavasta tehtävästä tai tenttiluvasta kohteliaasti ja siistiä kieltä käyttäen. Varsinkin äidinkielenopettajien uskoisi arvostavan niitä opiskelijoita, jotka suomea taitaen puhuvat. Heiltä voi myös oppitunnilla ohimennen kysyä, mikä onkaan salainen resepti vakuut-

tavuuteen. Retoriikkaa käsittelevästä opetuksesta voi myös poimia ylioppilasjuhliin kirjoitettavaa puhetta ajatellen pienen vinkin: kuulijan tai lukijan puhuttelu on hyvä tehokeino, mutta sitä ei kannata käyttää liikaa.

Ilkuisesti parjattu Ylioppilastutkintolautakuntaakaan ei erityisemmin uusimmista puhekielen kommervenkeistä ihastu, ja nyt siis puhutaan jo kirjoitetusta kielestä – niistä iänikuisista esseistä, joita kaikissa aineissa, matematiikkaa lukuun ottamatta, kirjoitetaan. Tosin kirjoittaahan te kaikki osaatte kirjakielisesti, eikö vain? Yleiskielen puhuminen onkin sitten toinen juttu. Tässä pieni pähkinänkuori helpoimmista keinoista olla asiallinen ja uskottava, kokeile ihmeessä seuraavaksi kohtaamassasi virallisessa tilanteessa:

- Selkeä ja tarpeeksi hidas puherytmi, kuuluva ääni – Hiljainen mumina tuskin kantaa viestiäsi perille, varsinkaan paikassa jossa on jo taustahälinää.
- Passiivi eli seitsemäs persoonamuoto – Varsinkaan virallisemmat tilanteet eivät kaipaa näitä: ”Jos sä aiot pärjätä, sinun pitää olla vakuuttava.”
- ”Äsken saamani työtarjous kuulostaa upealta, lähdetäänkö kahville?” – Kaverille voi kyllä mennä kylään, mutta hän tuskin näyttää hyvälle saapuessasi.

Nimim. Kielipoliisi

“Tää säväys on sellainen sana, että se pitäisi ampua.”

“Elämä jatkuu ja matikkakin vissiin ensi jaksossa.”

“Tässä mun numero, voitte lähettää vapputerveiset!”

“Istukaas nyt alas niin ruvetaan leikkimään tuolileikkiä.”

“Humanistit ei osaa mitään lyhyesti sanoa.”

“Mistä te voitte tietää mikä niiden (sensoreiden) pikku päässä on olennaista tai ei ole olennaista.”

YO-kuunteluista:

“Jos niillä ei ole lemmiä ja sikoja, niin ainakin palokunta pitää olla.”

“Jos ei ajatus meinaa kulkea niin työntäkää pää hetkeksi ulos ikkunasta.”

“Mä haluaisin tämmöisen liitutaulun kotiin!”

“Mä paljastan yhen henkilökohtaisen asian: Mulla on maol-pyyhe kotona.”

Sanottua

Koska opettajatkin ovat vain ihmisiä.

“Osaatteko te näitä margariiniloruja? Lausutaanko teillä kotona margariiniloruja?”

“Tossa on liimaa jos joku tarvii. Siinä on liimaa jos kukaan ei tarvii.”

Puhetta Heronin kaavasta:

“Mä en ainakaan ensimmäiseksi lähtis ylppäreissä etsimään jotain eksoottista kaavaa johon voi työntää lukuja.”

“Voi laskea lehmä plus lehmä, se on kaksi lehmää, tai appelsiini plus appelsiini, mutta ei saa laskea lehmä plus appelsiini.”

“Käsitekarttoja tulee tällä kurssilla muutamia – eli ihan sikana.”

“Sillon kun ollaan työttömänä, niin silloin ei tehä töitä.”

“Mehän ollaan kaikki ihan valmiita valtiovarainministereitä.”

“Mulla on melkoinen varasto, mistä mä sitten laitan kopiokoneen laulamaan, nyt ei säälitä Helsinkiä.”

“Semmoista itsensä pettämistä suosittelen teille kaikille.”

“Muutama sana ylioppilaskirjoituksista, teillä on kuulemma sellaiset tulossa.”

“Hämmästyksen sormi meni kummastuksen suuhun.”

“Keskusta jyrää siellä, missä suomalaisia ei juuri ole.”

“Olen vanha ja kokenut ihminen, voin antaa teille ohjeita elämän polusta.”

“Mä oon nyt menettäny kasvoni niin monta kertaa, että tää menee vielä samaan säkkiin.”

Computer doesn't work:
“Maybe there's a rat there.”
“Go away beast!”

“Me ei osata integroida tota funktiota, me voidaan lohduttautua sillä, että kukaan muukaan ei osaa.”

“Eli amerikkalainen unelma, joka toteutuu parhaiten pohjoismaissa.”

“Eli aina kun lakki kopsahtaa päähän niin Ari H:n tilille menee rahaa, ainakin kuvainnollisesti.”

“Mitään en tiedä, mutta väitän silti.”

“Mulla tuli oikein ikävä EU:ta siellä amerikkalaisessa ruokakaupassa.”

“Delfiinit on suloisia, hait on pahiksia.”

“Herrat hei tehkää pari tehtävää, vaikka onkin maanantaiaamu.”

“Jos mä en tiedä sitä, niin ei teidänkään kuulu tietää sitä.”

“Mikä on hauki ja mikä on kala?”

“Ootte ansainnu karkkia, ja nekin ketkä ei koe ansainneensa voi ottaa.”

“Tää ei oo koskaan ollut eliittikoulu eikä tää koskaan oo ollut hyvä koulu.”

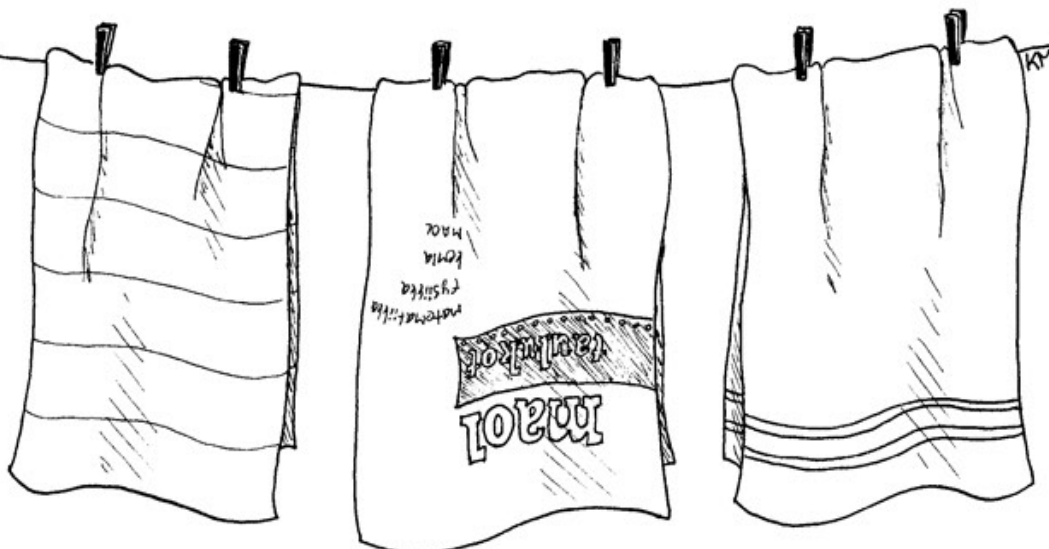
“Mä oisin päässy Norssiin, jos oisin osannu aakkoset.”

“Mä olen syvästi uskonnollinen. Mä uskon omaan juttuuni.”

“Mä olen alkanut ajatella, että teillä on pahoja ongelmia.”

“Maailma muuttuu, Anttiseni.”

“Jos kaikki järvet viinaksi muuttuis!”

“Mä en oo koskaan ymmärtänyt sitä et kaadetaan ensin maito sellaiseen pieneen kannuun ja sit siitä kahvikuppiin, kun sen vois kaataa suoraan purkista.”

“Jaska on perhana pöllönyt mun pornolehdet!”

Oppilas: “Miksi tohon tulee kieltosana ennen verbiä?”
Opettaja: “Tossa pääauseessa on katsos väijyvä negatiivinen tunnelma, joka sitten heijastelee sivulauseessa.”

Opiskelutekniikoista:
“Ketkä käyttää tätä keinoa kokeisiin lukiessa? Niin mäkin... Kokeita lukiessa.”

“Samoin se on ylppäreissä: jos ette mitään muuta keksi, niin derivoikaa.”

“Ai kauheeta, pitäis joskus miettiä mitä sanoo.”

“Silleen karkeesti sanottuna, tää on ainut pitkän matikan kurssi, joka oikeesti hyödyttää teitä.” (MAA21)

“Laskuvarjon kanssa lentokoneesta hypätessä ilmanvastus on hyvä juttu siinä vaiheessa, kun on huomannut, että on hypännyt.”

“Yleensä ressut on sen verran laimeeta porukkaa.”

Opettaja jaksonaloituspäivänä:
“Ai se ei muka valinnut tätä kurssia? No, mä lisään sen tänne listaan kuitenkin.”

YO-kokeesta:
“Jos joku kuvittelee pakkaavansa tavaransa ja lähtevänsä jo kello 13, niin henkeni leijuu salin yllä ja antaa hänelle raippaa.”

“Mähän olin tässä tämmöinen parittaja.”

“Ja se jono oli niin hemmetin pitkä, kuin ois Alkon alennusmyynnit alkaneet.”

“Kyl se pärstäkerroinindeksi on aika tärkeä.”

“Lipponen pani Ahtisaarta vikisemään.”

“Suomen presidentit on aika hyvin koulutettuja, paitsi tää yksi juntti. Ai niin, presidenttejä pitää kunnioittaa. Korjataan: suomalainen suoraselkäinen mies.”

“Tästä ollaan puhuttu, ja tästä tullaan vielä puhumaan. Ja tässä mennään vielä metsään.”

“Hei onko tässä marraskuun alussa joku ryyppyristeily?”

“En tiedä, onko Suomen historiaa edes järkevää opiskella – sehän on mennyttä aikaa.”

“Ei tullu mieleen, että lampaistakin on olemassa.”

“Huomenna käydään tota hemmetin autonomiaa. Ja katsotaan videota, joka ei sovellu alle 18-vuotiaille.”

“Valo pimeydessä tää siideripullo!”

Oppilas valuu alas tuolilta.
Opettaja: “Putositko sä tuolilta? On tää munkin mielestä kauheen kiinnostavaa.”

“Ottakaas kaikki hetki kuvia.”

Opettaja: “Olikos meillä läksyjä?”
Oppilas: “Joo, lukuläksy.”
Opettaja: “Eli ei.”

“Tämä on teidän rakkain monisteenne.”

Opettaja: “Täs ois kiva sana jota ruotsalaiset tykkää käyttää tosi paljon: häromsistens.”
Oppilas: “Saaks sitä käyttää ylppäreissä?”
Opettaja: “Niin no tota jaa... Ei, ei oikein, joo ei, ei saa, joo ei saa käyttää... Ei tosiaankaan!”

“Ressu on aina ressu, vaikka pöydällä pyyhkisi.”

“Miksei täällä ole karttakeppiä? Se on vallan symboli ja se kuuluu käteen.”

“Paitsi et teillä voi tehdä tiukkaa kun teillä on toi rakko-ongelma. Et älkää tankatko kyttyrää ihan täyteen.”

“Teillä on 2 viikkoa aikaa osoittaa että ootte ässiä. Muuten ootte spurguja.”

“Mä en halua kirjoittaa mitään taululle kun mä en halua et mun puku tulee ihan liituun.”

“Jos te lähдете oletuksesta, että koulussa on oppilas, jolla on punainen pipo ja päädytte tulokseen, että hauki on kala, niin todistaako se, että koulussa on oppilas, jolla on punainen pipo?”

“Mä haluisin mennä Soinin kaa saunaan.”

“Matikassa ei saa ajatella liian matemaattisesti.”

“Olet katsonut Ryntäät-videon aivan liian monta kertaa. Ole hyvä ja hanki parempaa katsottavaa.”

AH YES, THE
**RESSU
JUNGLE**

NEVER BEFORE HAS MAN VENTURED THIS
FAR BEYOND THE REACHES OF CIVILIZATION.

IN A PLACE AS ALIEN AS THIS, ONE IS BOUND TO
COME ACROSS A NUMBER OF BIZARRE CREATURES.

FIRST OF ALL IS THE FABLED PARROT,
JUSA. KEEP YOUR EARS OPEN, AND YOU
MAY HEAR FAINT IMITATIONS OF FAMED
PHILOSOPHERS, EMANATING FROM THE
CANOPY.

WATCH YOUR STEP THOUGH, THE **KAHA**
PYTHON LURKS THESE PARTS. HER
STRICT DEADLINES WOULD BE SURE TO
SQUEEZE THE LIFE OUT OF YOU!

A CURIOSITY YOU MAY COME ACROSS IS
THE ANCIENT **JASI** TORTOISE. THIS
SPECIMEN HAS BEEN AROUND SINCE TIME
IMMEMORIAL!

BUT THE MIGHTIEST OF ALL IS THE KING OF THE JUNGLE - THE FEARSOME SILVERBACK **TINU**!
WATCH, AS HER ROAR SCARES OFF THE FAUNA!

AS IT STANDS, THERE'S ONLY ONE ANIMAL THAT
CAN STAND UP TO THE TERROR OF **TINU**:
EVERYONE'S FAVORITE INACTIVE THREE-TOED
MAMMAL, **ARI H**.

VM

THE END